

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IBIDEN

FÖR • KVINNAN • OCH • HEMMET.

GRUNDLAGD AV
FRITHIOF HELLBERG

UTGIVARE:
BEYRON CARLSSON

UPPLAGA **A**

N:o **6**

DEN 10 FEBR. 1924

PRIS 35 ÖRE

REDAKTÖR
EBBA THEORIN

Pauline Brunius

i prins Wilhelms skådespel
"Kinangozi" på Svenska
Teatern. Foto Jensen.

K R Ö N I K A

TELEGRAFEN SOM IBLAND ÄR EN ganska obehaglig inrättning meddelar att den svenska kapten Arrhenius avlidit i Kongo. Dödsbudet kommer överraskande, vi hade inställt oss på att då och då med några års mellanrum fortfarande få mottaga en visit av Arrhenius. Han kom som en fläkt från tropikerna, äventyrlandet som vi innerst inne gå och tråna efter litet var och dit åtskilliga också ställt kosan. Det stod urskogsdoft om honom, han hade med sig främmande djur och ännu underbarare historier om upplevelser bland lianer och gorillor. Han var en tid ibland oss tills urskogen började dofta en svag aning whisky och sen for han åter till detta Kongo som förr lockade med äventyrens hela glans. De ha visst glesnat leden av svenskar därnere, snart finns knappt någon vänlig själ som kommer hem och stoppar vår mun full med starka cigarrer och goda Münchhausenbitar. Jag sörjer över det. Jag är ledsen att vi inte ha en egen koloni att skicka våra dåddrömmande unga män till, i stället för att låta dem tas om hand av belgiska underhuggare. Vi ägde dock en koloni engång, det var inte längre än 1876 som Stockholm ställde till en världörenhetsfest med tablå för våra svarta bröder. Ett år efteråt gingo vi och sålde klabbet för lumpna 400,000 francs. Det må så vara om vi bara haft förstånd att köpa en bit Afrika istället. Hela vida världen låg öppen då för tiden, vi kunde haft ett stycke svart svensk jord att sätta våra flaggstänger i bredvid den frodigt växande kanelen och risgrynsgröten.

Men det är ingenting att göra åt den saken. Låt oss istället göra hela jordklotet till vår koloni. Jag blir aldrig medlem av F. S. H. Föreningen Sitta Hemma. Jag skulle istället vilja säga åt ungdomen: res! Men res inte som en borttappad slant som tillslut blir liggande ensam och glömd i någon rännen i främmande land. Res som vikingar och flyttfåglar, res som marsarna som utvandrade till Stockholm men inte låta toka bort sig av dess flärd och ej heller borsta bort dalmålet med tandpulvret. Bli pionjär och visa småfolket där borta hur en regäl svensk ser ut. Men när det kvälas och hönan lockar på kycklingarna att samlas under vingen kom då åter till gamla Sverige från boormar och krokodiler!

Det finns nog sådana här med fastän de uppträda under förklädnad. Hela vår civiliserade värld är ju en enda stor maskerad, sade redan Schopenhauer. Man möter där riddare, påvar, doktorer, advokater, präster, filosofer, och jag vet inte vad. Men de äro inte vad de föreställa. De äro blott masker, bakom vilka i regeln gömma sig spekulanter money makers.

Ordet gulasch var tydligen inte uppfunnet på Schopenhauers tid. Han hade emellertid delvis orätt, åtminstone vad vår tid beträffar. Det finns verkligen en plats där herrarna uppträda fullkomligt omaskerade nämligen på maskerad. Men en viss försiktighet i umgänget är i alla händelser tillrådlig, annars kan det hända att man råkar

ut för samma fatalitet som en stockholmare vilken vid en festmiddag hade till bordsgranne en herre vars namn han vid presentationen inte uppfattat. Man kom att tala om musik och stockholmarens ifråga nämnde särskilt en hr X. som han fann odräglig som kompositör. Han höll just på att säga sin hjärtans mening om mannen då hans granne avbröt honom. Jag ber att få upplysa, sade han, att ni talar om min bror.

Ah förlåt, svarade den andre generad. Men så tillade han: jag ska förresten säga Er en sak, jag har visserligen ett och annat att invända mot Er bror, men jag kan inte med Beethoven heller!

Vad Peterson-Berger kan med är svårt att säga men att hans kärlek till det stockholmska musiklivet inte är av det mest passionerade slaget anar man då han i en av sina senaste recensioner talar om »självbelåtenheten och okunnigheten hos vår nuvarande musikkultur, enväldigt dirigerad av något slags ekonomiska musikapor». Tyvärr nämner han inte aporna vid namn vilket ju annars vore ganska pikant. Förmodligen menar han allesamma Operan, Musikaliska akademien, Elkan & Schildknecht och vaktparaden. Antingen få vi lov att utse P.-B. till musikdiktator i detta arma

Svensk historia uppåt väggarna.

Detta är ännu en bild från Gyllene salens i Stockholms stadshus metod att avbilda våra hävders berömda personligheter. Den som här ses är icke en flerhundraårig numie utan vår store rikshushållare Axel Oxenstierna som nog skulle vända sig i sin grav om han anade hur sena tiders barn uppfattat hans ädla gestalt.

land eller också är det bäst att redan nu göra Konserthuset till danspalats som det väl förr eller senare blir i alla fall.

En diktator av annat slag har i dagarna måst lyda maktbudet av HONOM i vilken till och med bolsjevikernas herre funnit sin överman. Lenin är död och den nya regering som bildats varslar då man läser den rätt om ändrade signaler. Så här ser den nämligen ut:

Bruchanov
SmirnOv
TRotski
TjitJerin
KamEnev
Rykov
SokoLnikov
KrasIn
BoGdanov

Som ni ser lovar ministären Rykov att bli »borjerlig» — stavningen är Ture Nermans och således fullt korrekt.

Alldeles rätt är det däremot inte att vi dabbat oss så betydligt i Chamonix fastän man börjar bli rätt van nu att Sverige sätts i skymundan på idrottsfältet. Balck är gammal och har förresten rätt att vila på sina lagrar. Det har kommit många kockar efter honom men soppan tycks bli allt tunnare med varje år som går. Vad skridskosporten beträffar fick den sin knäck den dagen då Nybrovikens bana i Stockholm stängdes. Där hade den vinterliga idrotten sitt centrum som man aldrig borde ha övergivit.

Vintertävlingarna fortgå emellertid och entrébiljetterna äro livligt efterfrågade. Alla kunna inte hitta på det knepiga sättet att skaffa sig entré som fyra glada skottar den gången för inte så länge sedan då den berömda kapplöpningshästen Papyrus skulle tävla i Newyork. Samtliga fyra ville oändligt gärna se den spännande tävlingen men ingen av dem hade mynt nog att skaffa sig entré. Till slut fick en av dem en lysande idé.

Vänta ska ni få se! sade han till kamraterna och gick med bestämd min mot ingången.

Biljetten! uppmanade vakten.

Jag är Papyrus ägare! sade skotten med en magnifik gest varpå vakten med en bugning släppte honom igenom.

Den andra följer honom åt och slänger nonchalant åt vakten upplysningen: Jag är Papyrus' tränare.

Den tredje presenterade sig i sin tur med orden: Jag är jockejen som skall rida Papyrus! Och han slapp också in.

Den fjärde skotten stod och visste inte hur han skulle klara sig, till dess han också fann en lösning. Han lade sig ner på alla fyra, spatserade så fram till vändkorset och sade med en belåten gnäggning: Jag är Papyrus själv!

Celestini

NYTT SVENSKT VASAMODELLEN
MATSILVER
Tillverkare: GULDSMEDS AKTIEBOLAGET I STOCKHOLM
Säljes i varje förstklassig juvelerareaffär.

DOKTOR WESTERLUND PÅ NÄRA HÅLL

DET VAR ETT KÄRT OCH VÄLBEKANT ljud för inackorderingarna på Enköpings sjukhem, ljudet av deras doktors ankomst. Ty doktor Westerlund kom inte susande i bil, han, — i en gammal skakande och obekvämlig droska gjorde han i alla år sin rond.

Vad patienterna icke minst uppskattade var hans förvånande minnesgodhet. En patient, som sökt honom för 20 år sedan, kunde få till svar när han nämnde sitt namn: — »Ja visst, ni har varit hos mig förr. Det var högt blodtryck och sömnlöshet, inte sant?» Och minnet stod sig till det allra sista. Halvannan vecka före hans död kom en dam till hans mottagning för att tala med honom om sin mor, som låg under hans vård på ett av sjukhemmen. Hon ställde därvid fyra frågor till honom rörande den sjukas skötsel och blev uppmanad att återkomma om en vecka. Det var just den torsdag, som blev d:r Westerlunds sista mottagning i livet. Sjuk som han då redan var, hade han likväl de fyra frågorna i minnet och besvarade dem noggrant...

Det är en dotter till d:r Floderus i Enköping (d:r Westerlunds svåger) fru Arosenius, som älskvärt låtit oss få del av hennes hågkomster och intryck av den berömda enköpingsläkarens manliga och storlinjiga personlighet. Det Westerlundiska hemmet har hon alltid känt som sitt eget — hon erinrar sig från jularna, hur han med sitt glättiga lynne förhöjde stämningen, lekte med barnen — han trivdes alltid gott med barn — och var den första i långdansen genom rummen. På gamla traditionella bruk höll han kraftigt, var på det hela taget konservativ.

Han hade en egendom, Halmbyboda, en mil utanför Uppsala, som varit hans hustrus föräldrahem (och där han som ung kommit i huset som informator för hennes bröder). På Halmbyboda, — som han för övrigt drev upp till en mönstergård — tillbringade han sex veckor var sommar för att därefter gynna Storlien — med en hel rad av patienter i följe, som inte kunde vara honom förutan ens ett par veckor. Däruppe var han både doktor och sällskapsmänniska. Rätt som det var kunde han en kväll föreslå: »Nu ska vi ta motion.» Och så ordnade man sig till kavalkad, doktorn satte en patient med ett handklaver i téten, tog en dam under vardera armen och det blev en långpromenad, slutande med dans på stationsplanen. — Även under Halmbybodavistelsen hade han dagligen mottagningar, kuskande ut och in från Uppsala, där det kunde bli arbete för både 6 och 7 timmar.

»Det värsta jag vet är att stiga tidigt upp om morgnarna», brukade han säga — och så började han sina mottagningar kl. 7. Att resa tillsammans med honom var — till följe samma kontrast mellan tycke och princip — verkligt arbetsamt. »För omkring 15 år sedan reste jag,» berättar fru Arosenius, »jämte honom och hans brorson till Norrland, vars alla sköna nejder han var ivrig att visa oss. Men var dag måste vi stiga upp kl. 4 — han sökte ut de allra tidigaste båtlägenheterna och tågen — och jag glömmer aldrig hur trötta och sömniga vi var. Självt var han pigg som en mört

Doktor Ernst Westerlund var icke endast den namnkunnigaste läkaren i Sverige, han var säkerligen också en av samtidens originellaste och mest hjärtevarma personligheter. Här nedan ges genom personer, som stått honom nära i arbete och vardagsliv, en fyllig bild av den store mannen med de många karaktäristiska smådragen. Fotografier, som spegla några sidor av dr Westerlunds dagliga liv, återges sid. 133.

— med sina 70 år mot våra 20! Och det var ju för vår egen skull han körde oss ur sängen; han ville hinna med att visa oss så mycket som möjligt av sitt älskade Sverige — ty en patriot som få var han.»

Hinna med! Det var detta som drev honom att stiga upp mot sin böjelse, att efter en hård arbetsdag ligga och läsa många timmar i sängen, medicinska verk och annan vetenskaplig litteratur, att gå med 40 graders feber ut på sin dagliga rond. Pliktkänslan, arbetsenergin, det var för honom allt.

Ett av de stoltaste ögonblicken i hans liv var, berättade han själv, då han, nykommen till Enköping, fick visa sin mamma att han fått ett hem. »Jag bar henne genom alla rummen», omtalade han, med omisskännlig belåtenhet. Ty sin mor älskade han varmt och hon bodde i hans hem till sin död.

En ung kandidat, som nu är professor, är en bland de många, som ha d:r Westerlund att tacka för sin hälsa, ja, man kan kanske säga för sin karriär. Han kom en dag fullkomligt nedbruten till doktorn och förklarade, att »det var slut med honom», han kunde inte läsa för nervositet och var färdig att ge studierna på båten. »Barnsligheter, kommer aldrig på frågan», sade doktorn. »Ta hit era böcker. Stanna här och läs.»

Och så blev det. Det gick märkvärdigt bra att läsa i Enköpings idylliska frid och Uppsala låg bekvämt till för tenterandet. Och så klarades examina — jämsides med nerverna... Det är för resten inte det enda fall, som kan berättas av den sorten. — Bland de många »mirakel», som tillskrivas d:r Westerlund är det ett, som gäller en liten engelsk pojke. Han bodde med sin mamma långt borta i Sydafrika — men ända dit hade Enköpingsdoktors rykte trängt. Som helt liten hade han vid ett fall skadat ryggen med den följden, att benen förlamats och han inte kunde gå. Ej mindre än 26 läkare hade modern sökt — utan resultat. Då var det en läkare i Johannesburg, som sade: »Res till d:r Westerlund i staden Enköping, Sverige, det är den ende jag tror kan bota honom. Jag känner nämligen ett fall, då han kurerat en annan engelsk pojke för precis samma åkomma — han är nu frisk och färdig och officer.»

Modern for med sin gosse. Kom till det främmande landet i norr, med mycket litet pengar, utan att känna en människa och utan att kunna mera svenska än de tre orden: »Enköping, doktor Westerlund.» Men de räckte till för att föra henne till hennes mål.

D:r Westerlund fick den lille om hand, undersökte hans rygg och gipsade den. Han fann, att det var en kota i den skadade ryggraden, som tryckte på en nerv — därav förlamningen i benen. Behandlingen tog lång tid: 3 1/2 år, men då kunde gossen också stå och gå. Doktorn drog försorg om, att hans mor, genom några av hans förmögnare patienter, fick den ekonomiska hjälp hon var i stort behov av och gossen sattes i skola när han blivit så pass kry, att det gick för sig.

»Jag läste ofta läxorna med honom», berättar en av doktor Westerlunds patienter för oss, rådmanskan Nina Forsgren, när vi under ett samspråk omnämna denna historia. »Vet ni, han var rörande, den lille. Han älskade doktorn och följde honom som en liten hund på sjukhuset. Jag minns, hur han, då doktorn skulle gå, skyndade fram och ställde hans galoscher till reds — det var det enda han kunde göra för att visa sin tacksamhet, upp till rocken räckte han ju inte...»

Nå, han kunde omsider, fullt frisk återvända med sin mor till Sydafrika, är nu 25 år och har hela tiden brevväxlat med sin räddare — ja, även med mig — och kan aldrig i sitt liv glömma Sverige. »Där har jag tillbringat min bästa tid», säger han »och det är min dröm att när jag samlat nog med pengar, se det än en gång.»

En syster på ett av de fyra sjukhemmen talar till slut om det ovanligt stora antal dr. Westerlunds patienter, som f. n. ligga i staden. Alla sjukhemmen äro överfyllda och till och med på hotellen har man måst bädda åt sjuka. Ännu sista torsdagen före sin död gjorde han sin sjukhemsrond, som vanligt, fastän han såg mycket dålig ut, och på fredagen satt han ännu uppe påklädd. Han hade alltid önskat att han skulle få arbeta in i det sista och det fick han.

Bekant är hans hjälpsamhet. Många äro de patienter, som fått ta all sin medicin på hans bekostnad, oräknade alla som han hjälpt med kontanter. En patient försäkrade en gång: »Det behövs bara att en människa är fattig för att han ska få intresse för henne.»

Hur ofta är det inte tvärtom här i livet!
T. H.

*

— Doktor Westerlund förstod att göra arbetet till en fest, säger fröken Inga Lindeberg, som för två år sedan lämnade honom, efter att i sjutton år ha varit hans sjukgymnast.

Om denna livsgärning, som väl hör till samtidens bästa och mest osjälviska, berättar hon vidare några spridda drag:

Det gjorde alltid ett starkt intryck att se hur väldigt doktors personlighet verkade på alla. Jag minns t. ex. hur en kväll den gamle förnämne generalkonsul P. från Norge, en vän till konung Oscar, satt på ett av sjukhemmen och spelade kort med några andra. Då syntes en skugga i dörren — och med ens reste sig alla upp, som om de varit skolbarn, så vördnadsfulla, så små.

Doktorn själv hade emellertid inte det ringaste sinne för rang och sådant. På sina sjukhem blandade han alla om var-

(Forts. sid. 138.)

H. E. EKSTRÖMS JÄSTMJÖL

PRINS WILHELMS PREMIÄR

Prins Wilhelms "Kinnangozi" på Svenska Teatern är väl den föreställning, som motsetts med största intresset under hela detta teaterår. Här synes den furstlige författaren med den skara, som ger scenens gestalt åt hans debutskådespel. Bilden togs vid repetitionen på måndagen, några dagar före pre-

miären alltså. Det nästan enda som här synes av den exotiska kostymeringen är fru Brunius' tropikhjälm. Bland ansiktena skimtar här även Ivan Hedqvists, som skall återge den manlige hjältens drag. Repetitionerna ha pågått sedan tredjedag jul, delvis i prins Wilhelms närvaro (Foto Alberg & Preinitz).

DIKTARENS RÖST I NUTIDEN

MAN KAN DEGRADERA SINA DIKTARE. Frågan är om man inte i Sverige just nu håller på att göra det. Härpå svarar naturligtvis en kör av röster att de verkliga diktare landet äger, dem har man väl hedrat: Se, äro de inte alla bergade inom akademiens gyllene skrank, likt den samling nationens prydnadsföremål de äro!

De andra — man kan väl inte degradera det som inte finns! Och av yngre diktare existera inga av betydelse just nu! Varje jul upphäva vissa kritici sina stämmor i klagan över detta faktum. De tyckas totalt glömma att alla tiders kritici gjort detsamma och huru ofta eftervärlden givit dem orätt! Hur skall då publiken minnas det, publiken, vilken tar sin ton helt och hållet från dem — som trodde dem, då de under Strindbergs mäktigaste period beklagade: Vi ha inga diktare, inte en enda! — men vilken de sedan på 90-talet rent av lärde att med intresse och aktning taga del i fantasidiktarnes rent litterära idéfejder! Nu finner samma publik att det är modernt att betrakta »julsboksförfattarna» som ett fält kapplöpningshästar, tippade av pressen. I stället för 90-talets idédiskussioner har kommit denna mera kommersiella synpunkt, rosande den ena författaren för att han skrivit »upp» sig hos publiken och risande den andra för att han i ett anfall av högfärd flugit högre än vingarna buro och därför »mistat sin publik». Att anfallet av högfärd kunde vara ett anfall av samvetsömheter är långt ifrån detta populära betraktelsesätt, som antingen ser diktarna som akademiska dekorationer, eller som kommersiella leverantörer, men aldrig ser dem som det de äro eller borde vara: sökare av livets mål och mening, varnare, drömmare av drömmar.

Diktaren i fråga kanske dock var en

Med anledning av vissa motioner och förslag talas det i dessa dagar om författarne och deras ställning — men mest bara deras ekonomiska. Om deras ställning i det nutida andliga livet, vilken ju är av vida större betydelse, är det tyst. Det är några av diktarna själva, som genom Idun höjt sin stämma i den frågan. "Vill man tysta diktens röst?" frågade nyligen K. G. Ossianilsson. Anna Lenah Elgström besvarar här nedan den frågan från sin synpunkt, och några av våra lyriker uttala sig ytterligare om diktaren och tidsproblemen.

sådan, han hade måhända något han ville säga, något han måste riskera sin eventuella popularitet för? Hans högfärd bestod kanske bara i att han inte såg sig själv endast som en sådan där leverantör av »småstadsromaner» eller »familjeromaner», utan som en levande människa, stadd i utveckling, i kamp med problem? Han kanske ville orientera sig, skriva sig klar om var han stod och vart han ville? Han kanske trodde att hans ringa vittnesbörd kunde vara till nytta för andra sökande?

Att dylikt allt för ofta betraktas som straffbar förmätenhet: »Vem är du, att du vill lära oss! Håll dig du till dina leveranser!» — det är att degradera diktarna. Ja, mer än så, det är att tysta icke blott diktarens röst utan också själva livets stämma — samvetet.

Anna Lenah Elgström.

De aktuella problemen komma ej den lyriska dikten vid, anser Bertil Malmberg.

Från München skriver skalden Bertil Malmberg om den lyriska skaldens ställning till nutidsproblemen:

I betydelsen av spörsmål, vilka uteslutande tillhöra den innevarande tiden — man må kring detta begrepp draga vilka gränser som helst — hava tidsproblemen alls ingen hemorts rätt inom diktens ämnessfär; ty de falla helt och hållet inom politikens, d. v. s. den rena realpolitikens, rayon. Diktaren kan sålunda aldrig skänka dem för liten, men väl för mycken, uppmärksamhet, och för mycken uppmärksamhet skänker han dem i det ögonblick, då han befattar sig med dem. Inlägger man åter i ordet tidsproblem en helt annan innebörd, menar man därmed frågan om vår tids ställning till det tidlösa, våra drömmars och striders förhållande till det övervärldsliga, våra fröjders och plågors, våra prövningars och slitningars syfte och värde sub specie æternitatis, då kan man lugnt påstå, att det poetiska skapandet icke äger något annat föremål.

Tidens röst förnimmes också i den icke aktuella dikten.

Den kvinnliga lyriker, som är känd under pseudonymen Kerstin Hed, svarar i överensstämmelse med sitt skaldetemperament blott och stilla:

Om en skald av ett mera inbundet kynne icke kan gå ut ur sin egen fantasivärld och i sin diktning taga del i dagens problem, är det väl ej så säkert att hans uppgift är mindre betydelsefull för det. Hans alstring är kanske icke så bestickande, icke så aktuell — men jag kan ej hjälpa att jag tycker den står all diktningens innersta väsen mera nära! I de flesta fall är den icke heller så isolerad från verkligheten som det kan synas — den som är lyhörd nog, kan säkert även genom denna art av diktning ana ekot av tidens röster. Ty ytterst är det väl ändå det levande livet självt som befruktar varje diktares fantasivärld.

FOTOGRAFERA MED EN KODAK OCH KODAK FILM

OBS! NAMNET - EASTMAN KODAK COMP. - PÅ KODAK KAMEROR OCH FILM

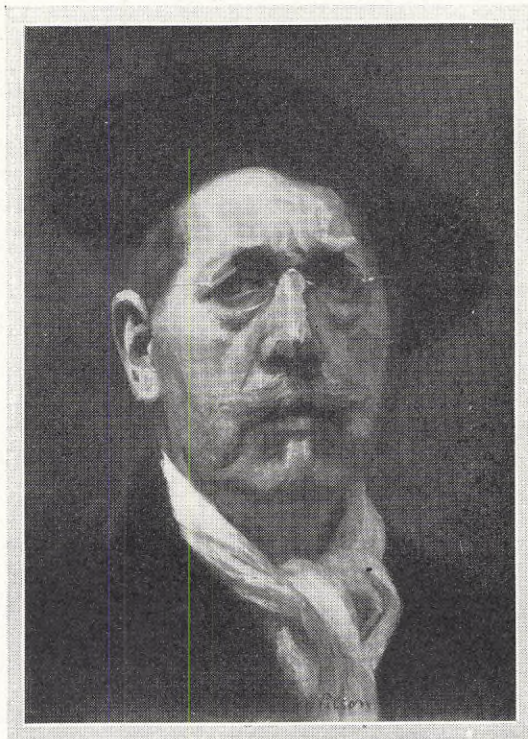
ALLA FOTOGRAFISKA ARTIKLAR, FRANKALLNING OCH KOPIERING BÄST GENOM

HASSELBLADS FOTOGRAFISKA A.-B. GÖTEBORG · MALMÖ · STOCKHOLM

VALLGOSSEN SOM BLEV VÄRLDSBERÖMD

HEMMA HOS KONSTNÄREN NILS FORSBERG I HÄLSINGBORG.

T. v. Det senaste självporträttet av Nils Forsberg, målat i hans åttionde år, (Foto Alfr. Nilson). T. h. Målarens ateljé, fylld av tavlor, skisser och allehanda rekvisita, alltifrån den gamla spinnrocken på hyllan till peruk och sammetsrock (Foto Bagge).

RAK OCH SPÄNSTIG MED DET MÖRKA, yviga håret uppstruket över den höga intelligenta pannan kommer Nils Forsberg när jag ringer på dörren till hans Hälsingborgsvilla, nedför den breda ektrappa, som från övre våningen leder ned i den stora hallen.

Hallens väggar äro prydda med konstverk, däribland en del reproduktioner av Nils Forsbergs egna tavlor, gamla, egendomliga vapen och betsel, vilka liksom de här och var placerade rustningarna och hjälmarna av konstnären använts vid målandet av hans stora tavla, Gustaf Adolf före slaget vid Lützen, den fint broderade mässhaken invid munkstolarna är ett minne från det mästerverk, varmed han helt slog igenom, En hjältes död, och stödd mot trappan står en av hans sista dukar, Schackspelarna.

Går man uppför trappan till övre hallen ser man här alla de olika landskapsfanor, som användes till Gustaf Adolfs-tavlan, och som av konstnären själv egenhändigt målats på siden efter gamla förebilder. Litet blekta i färgen, litet gulnade och brustna i tyget hänga de här som segertroféer och tala sitt tysta språk om en mans sega och ihärdiga kamp i en ärlig strid på konstens slagfält.

Allra högst i den rymliga villan ligger den av två stora rum bestående ateljén, och det är med en viss andaktsfull vördnad jag träder över tröskeln till denna mästarens helgedom.

Genom de höga, breda fönstren har Nils Forsberg en betagande utsikt över Sundet, danska landet och staden, som terrassformigt sänker sig ned mot vattnet, och här uppe, högt över stadens oro och vimmel arbetar han på de tavlor han har under utförande, här sköter han sin vidlyftiga korrespondens, här drömmer han sig tillbaka

till sitt älskade Paris, som han efter en nära fyrtioårig vistelse lämnade för att bosätta sig i hemlandet.

Helst skulle man vilja dröja här i timtal och tyst och tacksamt följa konstnären från duk till duk och lyssna till hans berättelser och förklaringar — ingen kan skildra så levande som han, ingen kan tala så varmhjärtat för en sak som han, ingen åttioåring kan bli så entusiastisk som han. Ögonen tindra och lysa, och franska ord och uttryck blandas i hans tal, när han kommer in på något älsklingstema, och hans gester och rörelser bli livfulla som en ynglings.

På ett staffli framför ett av fönstren står ett av hans allra första arbeten, en franciscanermunk med ett kraftigt huvud, ur vilket ett par på en gång skarpa och strålande ögon skåda. På väggen mitt emot återfinnas några skisser från slagfältet vid Lützen, den ena föreställande ett stycke jord, den andra en kask i en vattenpuss. Nils Forsberg småler litet, då han visar på dessa dukar och berättar, att de äro studier för hans Gustaf Adolfstavla, och han tillägger med en lätt axelryckning, att han här kanske varit en smula för samvetsgrann, ty »jord som jord».

På en hylla bland en lång rad gipsmodeller se vi en liten spinnrock, sådan de franska kvinnorna använde, och på ett bord nedanför möter oss en studie av den lille korgossen i »En hjältes död».

Utmed väggar och i hörn stå färdiga och halvfärdiga dukar, bland andra ett självporträtt, som han småningom tänker fullborda.

I den inre ateljén är konstnären sysselsatt med perspektivet på sin senaste tavla, Un gentilhomme de lettres, och på ena väggen hänger ett porträtt i kroppsstorlek av sonen Nils, konstnär också han, fast

tidens depression drivit honom till att dyrka även handels gud. Porträtt, studier och alster äro spridda här och var i det stora ljusa hörnrummet, över en stolsrygg hänger en purpurröd sammetsrock och på ett bord ligger en välfriserad peruk, båda rekvisita till hans senaste tavla.

*

Det var en gång en liten vallpojke från Riseberga socken i Skåne, för vilken ingen annan glädje i livet fanns än att måla. Han målade och svalt och svalt och målade. Sålde en och annan tavla och reste på ett litet blygsamt stipendium till Paris, blev elev hos Bonnat, arbetade intensivt, och drömde gjorde han väl också, som så många andra konstnärer, att en gång få måla sig rakt in i människornas hjärtan.

En dag efter år av försaker och umbäranden, studier och förarbete vaknade den forne lille skånske vallpojken som en berömd man, och vad ingen svensk målare före honom fått, det blev nu hans belöning för »En hjältes död», Salongens Grand Prix.

Ryktet om den ära, som vederfarits honom, flög på snabba vingar till hemlandet, och när han efter någon tid återvände på ett tillfälligt besök till Hälsingborg, där han i sin tidigaste ungdom gått i målarelära, knuffade människorna på varandra, när de sågo honom, och från mun till mun gick det: »Se, där går Nils Forsberg, som fått pris på salongen! Där ha vi vår berömde landsman!»

Så hade den lille vallpojken, för vilken livets högsta glädje var att få måla, i ett slag blivit en stor man.

Men lika anspråkslös han var, då han lämnade Sverige, lika anspråkslös var han, när han nu kom tillbaka, och lika enkel och flädfri är han allt fortfarande.

En äkta och sann konstnär, tillskuren efter mindre vanliga mått. D. —G.

CAP

Palmery
Finaste ätchoklad
särdeles lättsmält

Mjolk
Finaste ätchoklad
med bästa gräddmjölk

GräddKrokant
Finaste ätchoklad
med grädde och Krokant

För finsmakare
de bästa ätchokladerna

MELLANAKT. AV IRIS SVEDBERG

BANKDIREKTÖREN SLOG MED EN suck av välbehag toppen av sitt frukostägg. Välbehagandet värmdes honom som en ljuv sommarvind. Den milda belysningen från den dåsiga januarihimmeln smög varsamt över de utsökt vackra föremålen i matsalen. Kristallen glindrade matt på den låga buffén, den mjuka mattans varma färger gingo i samklang med gruppen av tulpaner och hyacinter på bordet och bordduken glänste som skarsnö i glansdagarna.

Mitt emot direktören satt hans fru fraîche och behaglig med det mjuka håret i djupa vågor och pärlor som opalfärgade droppar runt den vita, fasta halsen.

På båda sidor om honom sutto barnen. Flickan med håret en smula stramat vid tinningarna av den hårt knutna rosetten, pojken med fumliga pojkfingrar och stora, bruna ögon, fyllda av intresse för allt de sågo.

Bankdirektören sade:

»Tänker du göra några nyårsvisiter, Gertrud? Jag måste naturligtvis gå till gummans Edman fast minsann, jag tycker sannerligen, att hon kan ha fått nog av att leva nu. Är det nittiotvå eller nittiotre hon är? Gammal och krasslig. Vore det inte för pengarnas skull, så skulle jag sannerligen...»

»Tyst Henrik, tänk på barnen», viskade Gertrud, fastän hon borde ha förstått, att barnen, som sutto bredvid henne, hörde minst lika bra, vad hon sade, som mannen, som satt mitt emot henne.

»Kära ni», sade Gertrud för att leda barnens tankar in på andra vägar, »i kväll kommer här så mycket folk.»

Husjungfrun kom in med kaffet i en stor kanna av hamrat silver.

Hon hällde upp av det i Gertruds kopp av tunt porslin. Gertrud sträckte ut sin smala, välvärdade hand efter sockertången. Sockerbiten föll med ett svagt plumsande i det rykande varma kaffet.

*

Ute var det gråkallt. Snön låg brun och grynig som farinsocker kring spårvagnsspåren, på de sandade trottoarerna såg den ut som risgrynsgröt med kanel, men i parkerna under träden liknade den bomull eller kanske ännu mera gräddskum.

Bankdirektören, som var ett stycke estet, njöt av solnedgången, som lyste i matt orange. De avlödade träden och ett kyrktorn avtecknade sin silhuett mot himlen.

Vinden kom farande om ett gathörn. En bil slirade i snön, så att bankdirektören måste ta ett steg tillbaka för att inte bli överkörd. Inne i bilen skymtade en hög hatt och en vit halsduk och ett välfriserat huvud över en pälskappa.

En stor tung port slog igen bakom bankdirektören. Ett huvud stack fram bakom en glasruta, så nära, att han studsade. Trapporna lågo gråa och dystra i halvmörkret. I andra förstugan stod en sådan bänk, som man får se på järnvägsstationer och kyrkogårdar.

Ringningen skar som en vass

Förf. skildrar motsättningen mellan den nya, bråda, av kallt förnuft präglade tiden, i en självisk affärsmans gestalt, och det stilla stämningsfulla förgångna, representerat av en gammal dam, i vars hem tiden stått stilla, liksom hejrad på sin väg av alla gamla möbler och minnen.

...pil genom tystnaden. Steg ljödo. Dörren öppnades.

»Träffas kammarrådsinnan Edman?»

»Ä, är det bankdirektören.»

»God dag, Lovisa, hur står det till?» Bankdirektören räckte fram sin hand, som den gamla trotjänarinnan tog skyggt i det hon steg åt sidan så att gästen kunde komma in.

Tyst hjälpte hon bankdirektören av med rocken, öppnade den gammaldags höga dörren och drog undan ett tungt draperi. Ringarna skramlade mot kornischerna.

Lovisa tände lampan och ordnade med stolarna.

»Om bankdirektören behagar sitta ned, så skall jag gå in till kammarrådsinnan.»

Bankdirektören sjönk ned på en av de mjuka, stoppade stolarna.

»Hur är det med kammarrådsinnan nu för tiden», frågade han.

»Jo, vet bankdirektören», hon tog en snibb av förklädet och strök upprepade gånger till fällen, »hårom dan var hon så dålig, att jag blev alldeles hjärtängslig. I lördags, nej, i söndags, ja, i söndags var det, blev hon så sjuk på kvällen, att jag fick lov att ringa efter doktorn. Han kom förstas och lugnade både henne och mig. Men vet bankdirektören, jag blev verkligen så ifrån mig, att jag rakt inte visste, vad jag skulle ta mig till. Och bankdirektören kan tänka sig, att jag blev glad morron därpå, när hon var kry igen, ja, inte kry förstas, men som vanligt igen. Inte är kammarrådsinnan kry inte, det kan ingen säga, men...»

»Så gränslöst tråkigt», suckade bankdirektören, »vill Lovisa säga henne, att jag inte skall stanna länge, bara hälsa och gå.»

Bankdirektören såg sig omkring. Lovisa försvann genom sängkammardörren.

Det var sig alldeles likt, sådant det varit alla de nyårsdagar, han avlagt denna,

John Forsell talar i Publicistklubben om Operan och pressen. Det var första gången den nye operachefen offentligt framlade sina planer och riklinjer i fråga om operan. Sittande vid bordet t. h. om operachefen klubbens ordförande redaktör Rinman, och t. h. om honom f. operachefen Riben.

som han ansåg, obehagliga men nödvändiga visit. Intet syntes ens vidrört på dessa år. Från samma plats på ateniennen blickade porslinshunden drömmande upp mot kristallkronan i taket och hjorten klättrade som förr på sina ensliga, kornblåa klippor på kakelugnsskärmen.

På den bukiga byrån stodo porträtten av vänner och anförvanter, sinnrikt ordnade så att vart ansikte blev synligt. Det var som när en fotograf skall ordna en gruppbild.

Bankdirektörens blick stannade på ett av ansiktena, en ung man med stort yvigt hår och vårdslöst knuten kravatt. Ett vackert ansikte, ett par stora drömmande ögon, en fin näsa, en känslig mun.

Det var ju han själv för tjugo år sedan, då livet var något annat än en virvel, där guldet snurrade framför och han själv efter för en hård, torr höstvind.

Det berörde honom obehagligt att se på porträttet. Han vände sig bort och mötte sitt eget ansikte i den höga trymån, ett stort tungt ansikte, ögonen inte längre så klara, läpparna för tjocka.

Vad tiden hade farit fram och förändrat allting. Därutanför. Här inne tycktes den ha stått stilla. Tjugo år, hur olika te de sig icke, då de ligga mellan sjuttio och nittio och mellan tjugo och fyrtio. Han hade sett mycket, erfårit mycket, levat intensivt. Hon hade gått hela tiden i dessa rum, samma mycket gamla och mycket spröda dam.

Utåför dessa väggar hade stormarna rasat, många av vännerna hade dött, men Lovisa hade var dag dammat deras porträtt och ställt dem på samma plats.

Dörren till sängkammardörren gnällde och de tunga draperierna rörde sig. En tunn gestalt, som föreföll genomskinlig, stack fram. Bankdirektören reste sig.

En spindeltunn hand, så spröd, att han inte vågade trycka den annat än helt lätt, låg i hans.

»Det var snällt av dig att komma, Henrik. Hur är det med Gertrud och barnen? Tala litet högre, jag hör inte vad du säger för spårvagnsdånet. Nå, det var då roligt att höra. Det är förskräckligt med spårvagnarna nu för tiden. Jag hör dem dåna både dag och natt.»

Lovisa ordnade med något i rummet.

»Ta in lite vin, Lovisa.»

Den lilla vithåriga kvinnan försvann tyst, men kom strax tillbaka med en bricka. Kristallkaraff med portvin, två höga, slipade glas, en assiett med små kakor och några torra marmeladbitar.

»Så fort går det alltid», tänkte bankdirektören, och det föreföll honom, som om brickan stått ordnad så, alltsedan förra nyårsdagen. Han föreställde sig, hur Lovisa, när han gått, hade diskat glaset, fyllt på vinet och lagt upp andra kakor i stället för dem han ätit upp. Sådana kakor såg han aldrig annars. Som ett svagt minne stöd det för honom, att hans mor brukade ge honom sådana, när han var pojke.

Oförlovade

böra mer än andra tänka på sitt utseende.

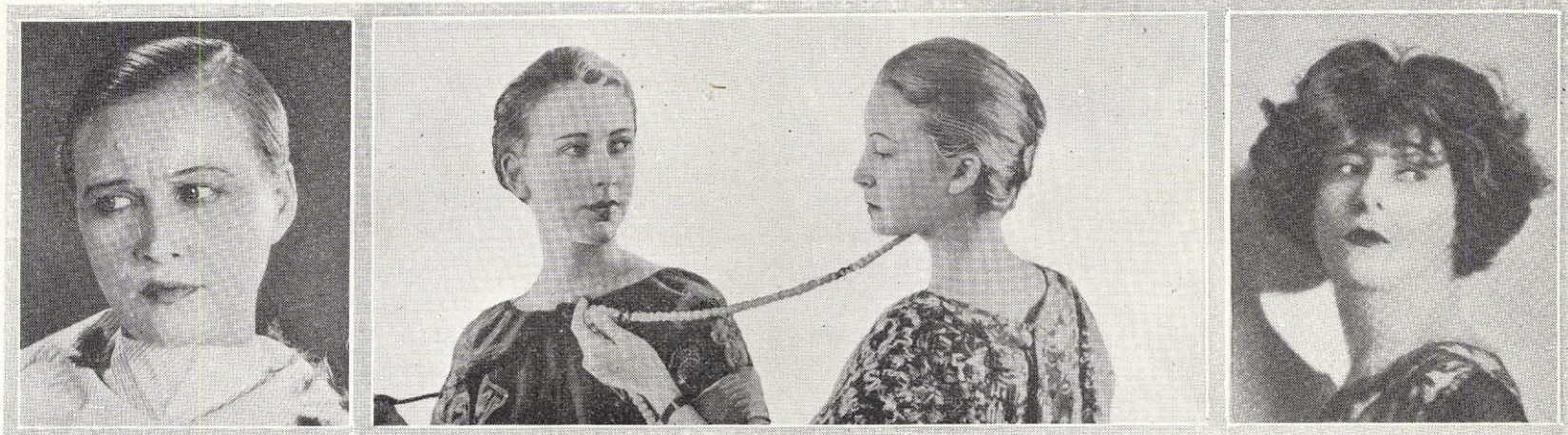
Använd därför

Yema
hudcremetvål.

KAPPA BLIR ELEGANT
KEMISKT TVÄTTAD
ELLER FÄRGAD HOS
ÖRGRYTE KEMISKA TVÄTT & FÄRGERI AB • GÖTEBORG

G O S S T Y P E N I M O D E T

Från vänster: Anna Q. Nilsson, som just fått sitt hår avklippt; Andrée Lafayette (sedd både en façade och i profil) som innehar huvudrollen i filmpjäsen "Trilby"; den förtjusande ryska dansösen Nazimova i kokett rufsigt gossfrisyr. (Svensk Filmindustri.)

KVINNANS SKÖNASTE PRYDNAD, håret, beundrat och besjunget genom sekler, faller i massor för saxen Europa runt. Det korta håret är på modet. Är det så underligt? Tiden gynnar det onekligen. Yrkeskvinnan med sin brådska, sitt sinne för det praktiska och hygieniska, sin lust för sport, kan inte undgå att inse fördelarna hos pagehåret, polkahåret, ninon- och gamin-frisyrerna och vad allt de annars heta. Kort hår är framför allt lättare att sköta och hålla rent än långt, det inbesparar en kvart var morgon vid morgon-

toaletten och det klär mycket bra. Ja, är nu detta sista så alldeles riktigt? För att få klarhet i den saken — som väl i alla fall är viktigare än både det hygieniska och tidsbesparande, inte sant? — ha vi inhämtat synpunkterna på kort hår både från teater-, konstnär- och sporthåll. Se här vad det blivit för resultat.

Skådespelerskan fru Tollie Zellman ser mycket milt på goss håret. Hon tycker att det passar den smidiga, slanka flicktyp som nu växer upp, förträffligt. Och hon menar, att det alls inte kräver sär-

skilt regelbundna drag. »Någon regel för, hur ett ansikte ska vara beskaffat för att ta sig bra ut till kort hår, finns inte, men det måste förstås finnas något »visst» i utseendet. Jag har själv haft kortklippt hår och trivdes utmärkt med det. Men den åtstramning av håret kring panna och tinningar, som är det allra nyaste, är inte alltid lycklig; att pannan är fri kan nog vara klädsamt, men frisyr à la våt katt tåla de flesta ansikten ej. Och så måste det korta håret vara mycket välskött

(Forts. sid. 139.)

»Ta lite småbröd, Henrik.»

Bankdirektören vände kakan i munnen, den smakade av den stillastående, unkna atmosfären i detta rum, denna underliga touche av mycket gammalt liv.

»Hur går det för Birger och hans barn nu för tiden? Jaså. Ja, alla de gamla äro döda nu. Hör du spårvagnarna, Henrik? Plocka i dig av kakorna.»

Den spindeltunna handen rörde sig mot brickan. Bankdirektören lyfte sitt glas.

»Hoppas tant får ett riktigt gott år nu och får vara lika kry som vanligt!»

Han drack ur de sista dropparna av det söta vinet och reste sig.

»Ja, jag får tacka Gud, att jag får vara så pass skaplig. Men spårvagnarna stör mig både natt och dag. Hör du dem Henrik? Ett sådant dån.»

»Tant får flytta.»

»Aldrig mera i detta livet, Henrik. Min nästa flyttning blir till en annan värld.»

Åter låg den tunna handen i hans.

»Farväl tant, och ett gott nytt år!»

Draperiernas ringar klirrade mot kornischerna.

I tamburen var det nästan alldeles mörkt. Lovisa slank ljudlöst ut genom köksdörren och tände ljuset.

Bankdirektören försökte anslå en lätt ton.

»Roligt att se, att kammarrådinnan var så kry!»

Rocken kom på i en fart, käppen på armen, pälsmössan i handen. Han fruktade en ny svada.

Patentlåset slog igen bakom honom. Han drog ett djupt andedrag.

Bankdirektören slog upp rockkragen, stoppade händerna djupt ned i fickorna och stack iväg.

En bitande kall vind kom farande in genom porten. Parkens träd riste.

Strålände ljus, bländande vitt duktyg, gnistrande kristall, blänkande silver, glän-

Mor och barn i fotografitävling.

Vi återge här en av de fotografier, som sänts in till Iduns fotografipristävling "Mor och barn". Fotografien föreställer konstnären Gislanders fru och hennes gosse och ger en förtjusande bild av leende glad moderlighet. Våra läsare äro välkomna med fler "Mor och barn". Tävlingsstiden varar denna månad ut. Första pris är ett guldarmband.

sande porslin. Och saftiga, kraftiga blommor i höga, slipade glas.

Gertrud i negligé tittar ut genom sängkammardörren.

»Så länge du dröjt, Henrik. Nu får du skynda dig.»

Fracken ligger utbredd på sängen. Bankdirektören småpratar med sin hustru, medan han klär sig. Hon verkar nervös och jäktad, svarar en smula kort, men långt ifrån ovänligt.

»Ja, älskade. Mätte bara glassen hålla ihop. — — —»

Middagen är slutad och gästerna sitta kring kaffet och likörerna. Stämningen är den bästa. Luften är fylld av cigarrök och ljudet av behagliga, glada röster.

Bankdirektören njuter av tavlan.

Genom rökmolnen ser han sin hustru. Så vacker hon är. Och så oemotståndligt hon rör läpparna, när hon talar. Alldeles som om hon för varje ord formade munnen till en kyss.

Pojken kravlar sig upp på pappas armstöd. Han lägger sin arm om hans hals för att hålla sig fast. Bankdirektören slår armen om gossens liv.

»Sitter du bra här, pojke?»

Den unge mannen med det friska ansiktet blir upptagen av en dam, som ber honom om något.

Då passar pojken på. Han lägger sin mun till pappas öra och viskar:

»Hade gumman Edman fått nog av att leva nu, pappa?»

Det skymtar för bankdirektörens ögon. Han hör en röst, mycket gammal, mycket spröd.

»Hör du hur spårvagnarna dånar, Henrik?»

Dålig matlust, blodbrist, samt därav följande nervositet och svaghet, övervinnes snabbast med järnmedicinen Idozan. På grund av dess 5-dubbla järnhalt och förträffliga sammansättning giver Idozan överraskande resultat. Idozan är utmärkt välsmakande, angriper ej tänderna och bliver billigast att använda. Rådfråga läkare. Fås å alla apotek.

IDOZAN
FÖRNÄMSTA JÄRNMEDICIN

FRANSKE MINISTERNES AVSKEDSGÅVA

TVÅ VACKRA BYSTER FRÅN DEN TID, DÅ »KVINNANS LEENDEN VORO DE BÄSTA AMBASSADÖRERNA».

FRANSKE MINISTERN Delavaud stod just i begrepp att lämna vårt land, där han vunnit så många vänner, då den oväntade döden hann honom. Med vemod betraktar man nu de minnen, han lämnat efter sig hos oss. De äro icke få: ministern var en verksam lärde, han var författare och konstforskare. Bl. a. hade han alltid varit mycket intresserad av att försköna det vackra franska legationshuset vid Narvavägen. En av hans sista handlingar som minister var att låta göra avgjutningar av två byster från 1700-talet, som finnas i Nationalmuseum och där beundras av alla besökande. Den ena, i marmor, visar grevinnan de Brionne Julie-Constance de Rohan-Montauban, född 1727, gift med Charles Louis de Lorraine, greve de Brionne, och död 1807. Den andra, i rödaktig gips, föreställer grevinnan d'Egmont, Septimanie du Plessis de Richelieu, dotter till den ryktbare marskalken, född 1 mars 1740, gift med greve d'Egmont-Piguetelli 1756, död 14 oktober 1773.

En förtrolig vänskap förenade Gustaf III med de båda fransyskorna, som han träffat i Paris 1771. De båda damerna utövade

T. v.: grevinnan d'Egmont Septimanie du Plessis de Richelieu. T. h.: grevinnan de Brionne Julie-Constance de Rohan-Montauban.

ett stort inflytande över den svenske kungen, särskilt grevinnan d'Egmont, som var lika klok som vacker.

Grevinnan de Brionne skickade kungen sin byst 1781. Vad grevinnan d'Egmonts beträffar — varav endast en avgjutning återstår — var det hennes man, vilken som änklings sände Gustaf III denna vemodiga gåva. Även från flera andra konstverk

bysterna utförts av D. B. Le Moyne.

Där de båda bysterna stå i legationens stora hall, mellan den förste Bernadottes och Karl XII:s porträtt, påminna de om en tid, då kvinnans leenden voro de bästa ambassadörerna. Det tillkom Frankrikes hus i Stockholm att visa gästfrihet mot dessa båda kvinnor som i en gången tid verkat för fransk-svensk vänskap.

ler oss madame d'Egmont till mötes.

För att ge en föreställning om bysterna och tavlorna återge vi här några värtaliga vittnesbörd från samtiden. Efter en supé tillsammans med de båda grevinnorna och markisinnan de Dura skrev Marmontel i ett av sina brev att »de voro de tre gudinnorna på berget Ida. Supéns Venus var den bedårande och pikanta grevinnan d'Egmont. Madame Geoffrin bekräftar detta påstående med orden: Grevinnan d'Egmont är förtjusande, men hennes stora charm är när hon talar, vilket sker med ett behag som varken målning eller skulptur kan återge.»

Doktor Andreas Lindblom vid Stockholms Högskola har äran av att ha upptäckt de dokument som tydligt bevisa att

SVENSKA GLOBETROTTERS BERÄTTA FÖR IDUN AV BIRGER MÖRNER.

Anders Eje. "Färgade friherrarn." Andra jorden runt-boken. (Albert Bonnier.)

I sin till förra julen utgivna bok hade Anders Eje vid skildrandet av intryck från sin långtur hunnit till Bortre Indien. I den nu utkomna delen fortsätter han i riktning österut. Siam, de vita elefanternas och de färgade friherrarnas land, blir den del av världen, som han därvid huvudsakligen ägnar sin uppmärksamhet, och där han, trots sin brådska, givit sig tid att närmare studera förhållandena. Berättelsen är präglad av gott humör och på det hela taget roligare än förra delen. Författaren som ju egentligen gjort sig känd som äventyrsberättare kan emellertid ej underlåta att då och då falla ur rollen av reseskildrare, och glider då över i fantasiens och äventyrets mystiska värld. Boken blir därigenom en blandning av verklighet och dikt. Det är emellertid med en skålmäktig och älskvärd gest Anders Eje bjuder sina landsmän »österländsk frukt» i en skimrande, »västerländsk skål». Och den, som slutat läsningen, har omedvetet, som då ett barn erhållit medicin i sötsaker, fått sig till livs en hel del kunskap. Detta är hokus-pokus, men har sin förklaring. Anders Eje har nämligen gått i skola hos indiska fakirer.

Sten Bergman. "Kamtchatka." Skildringar från en treårig forskningsfärd. (Albert Bonnier.)

Det för oss här hemma hittills så föga kända Kamtchatka, — den bergiga halv-

ön, som på vår egen breddgrad hänger som en farlig istapp från Asiens nordöstra takås och ständigt hotar ramla i huvudet på stackars lilla Japan — har med ens kommit vårt medvetande närmare. Där har nämligen som bekant uppehållit sig under tre år en svensk expedition. Färdledaren, zoologen Sten Bergman, som nu återkommit, har om dessa våra landsmäns gemensamma äventyr och upplevelser därute nyss utgivit en vacker bok, som säkert för mången kommer att bli en kärlektyr. Vi lära oss däri på ett åskådligt

sätt känna det i »splendid isolation» ligande landets härliga natur, som förefaller ännu vara jungfruligt okränk och de kringströvande nomadfolken, vilka dock genom beröringen med främlingar tyckas hava blivit fördärvade och berövade möjlighet till utveckling. Ännu är Kamtchatka ett land med rika naturtillgångar. Millioner laxar tränga sig upp genom floderna så tätt, att de understundom icke rymmas i vattnet utan knuffa varandra upp på land. Där finnas dyrbara mineraler i bergen och dyrbara pälsverk. Även i detta hörn av världen finnas svenskar i förskingring, — var finnas ej sådana? Och nu finns där en till, ty en av expeditionens medlemmar fann sig så väl därute, att han blev kvar.

Författaren berättar flytande och okonstlat. Han äger som reseskildrare en förtjusande och icke allt för vanlig egenskap. Han är nämligen icke — eller åtminstone lyckas han undvika att visa sig — på förhand så fullproppad med vetande, att läsaren känner sin egen okunnighet plågsam. Nu får man i stället under hans ledning bit för bit äta sig in i detta Schlauffenland, och erfar därvid själv upptäckandets glädje.

Författarens fru har bidragit med några vackra akvareller.

På Skansen.

Här gömmas våra fäders arv
bland knotig ek och hårdig fur
Här mötas tvenne tidevarv
i fager svensk natur.

I gråa gårdar lever kvar
i låga rum, på svala loft
en fläkt ännu av flydda dar',
av svunnen tid en doft.

Av det förflutnas stilla charme
bär allt en prägel som består.
Härupe stadens jäkt och larm
blott drömligt svagt oss när.

BERTIL PEYRON.

Birger Mörner

Våra Möbeltyger och Gardiner

äro i förhållande till kvalitet de billigaste. Prover sändas. Precisera godhetsfullt vad Ni önskar. Söreningen Konstffiten, Göteborg.

5: -

Ett gediget och billigt praktverk

Carl Larssons: Svenska kvinnan genom seklen.

Rekv. direkt fr. Iduns Exp., Sthlm. Fraktfritt Kr.

5: -

DAMERNAS DISKUSSIONSKLUBB

Svar till "Mor till fem".

»MOR TILL FEM» KÄN- ner sig »upprorisk» mot Julius Cæsar och hans motståndare Cajus Cassius. Jag måste erkän- na, att jag själv greps av en liknande känsla, då jag läste hennes klagomål. Visserligen var denna ej riktad mot dessa romerska stormän, som ännu djärvas spöka i våra flickskolor, icke heller mot dessa senare, som tillåta något sådant, utan mot det så ofta återkommande, vanligen mer eller mindre ovederhäftiga klandret mot under- visningen i skolorna.

Då jag själv varit lärarinna i många år, innan jag också bli- vit »mor till fem», ehuru endast en av mina tre flickor fått leva till den ålder, då man i sko- lan för första gången gör be- kantskap med livets svårigheter, anser jag mig i viss mån be- rättigad att yttra mig i denna sak.

Först då följande fråga. Vilka fordringar ha vi föräldrar, som på flickskolorna överlåtit hem- mets forna plikt att t. o. m. på det praktiska området upp- fostra våra döttrar, rätt att ställa på dessa undervisningsanstalter?

Parismoder. T. v.: En promenaddräkt i helt ny stil av mjukt, bred- randat sporttyg. Enda besättningen är stora knappar på klädningen i en tät rad uppifrån halsen och nästan ända ned. Den flotta kap- pan bäres uppknäppt. T. h. Aftonklädning, garnerad med siden- band och sniljer och med ärmvolanger.

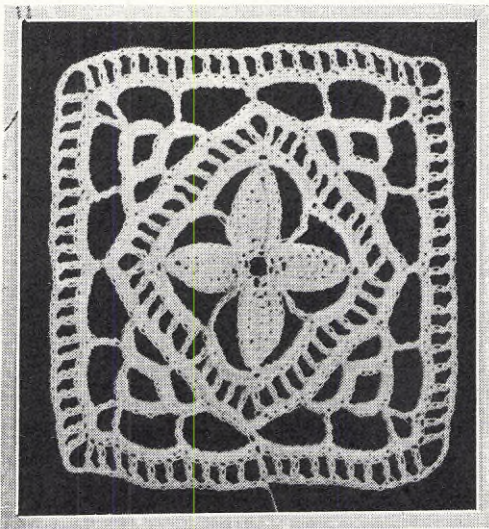
Är det att de skola vara fack- skolor, som utbildade de unga flickorna för de eventuella yr- ken, för vilka föräldrarna pre- destinera dem? För min person- liga del anser jag, och säkert många med mig, att elementar- skolornas uppgift är att bibringa ungdomen s. k. allmänbildning.

Jag vill ej bestämt påstå, att ej undervisningen i vissa ämnen skulle kunna koncentreras mera än som nu är fallet, men skola vi taga bort allt, som ej har direkt betydelse för en flickas framtid som kontorist, husmor eller något annat praktiskt yrke, blir det kanske väl litet, som återstår av vad man brukar räk- na till allmänbildning. (En mor, som för sin unga dotter har nå- got av nämnda yrken i bestämt sikte, har ju för övrigt den ut- vägen att sätta henne i den goda och avgiftsfria folkskolan, var- ifrån hon med tillräcklig kom- petens kan komma tidigare ut i livet.) Meningarna lära nog också bli ganska delade om vad som bör strykas ur de nuvarande skolkurserna!

För många år sedan hörde jag i min födelsestad i Norrland be-

(Forts. sid. 139.)

I DUNS HANDARBETSSIDA

Den virkade rutan.

Virkad ruta till dukar, gardiner el. dyl.

Att virka små rutor till infällning i dukar, gardiner etc. är i allmänhet mera praktiskt än att virka stora. De små kunna hopsättas på en hel del olika sätt och därigenom ge intryck av olika rutor. De stora bli alltid lika. Här nedan vilja vi beskriva en liten ruta, virkad av N:r 40 D. M. C.-tråd.

Förkortningar: m. (vanlig maska), lm. (luft- maska), st. (stolpe), dst. (dubbelstolpe).

10 luftmaskor, i dessa 10 virkas 1 m. 7 st. 1 m., upprepa 4 gånger och bind tillsammans nertill samt virka runt dessa 4 mandlar med vanliga maskor och 3 maskor i varje spets.

1 varvet: 14 lm. 1 m. i spetsen på mandeln, 7 lm.

1 dst. emellan mandlarna, 7 lm. 1 m. i spetsen på mandeln, upprepa 3 ggr, 7 lm. vilka fästes i den 7 m. av de 14 lm.

2 varvet: 8 m. i varje hål, bildat av de 7 lm. och 3 i varje hörn.

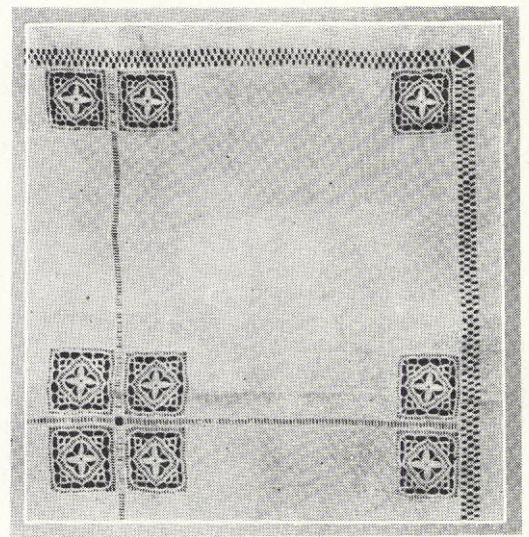
3 varvet: På varje sida göres 11 st. skilda av 1 lm., i hörnen av 3 lm. För sedan tråden fram till första hålet efter hörnet.

4 varvet: 2 m. i varje av 8 hål, vänd, virka 6 lm. 1 m. i den 6 m. 6 lm. 1 m. i den 6, vänd, 9 m. i den första bågen, 5m. i den andra, vänd, 6 lm. 1 m. i den 5 av de 9 m. vänd, 11 m. i bågen och 5 m. i den halvfyllda bågen, 2 m. i 2 hål och 5 m. i hörnet. Upprepa 4 ggr. från början av varvet.

Iduns husmoderskurs per korrespondens

som förestås av den utmärkta skolköks- lärarinnan fröken Elsa Philip, börjar den 15 mars. Anmälningar, å kuvertet märk- ta "Iduns husmoderskurs", torde insän- das till Iduns redaktion, Stockholm. Lek- tionerna givas medels utförliga s. k. un- dervisningsbrev till varje elev. Varje lektionsbrev medföljes av ett särskilt frågeformulär, som eleven med ledning av lektionerna återsänder besvarat och vilket sedan återfås rättat. Pris för varje lektionsbrev 5 kr. Kursen torde komma att omfatta c:a 10 brev.

Kursen omfattar praktisk närings- och födo- ämneslära, byggd på senaste vetenskapliga er- farenheter; varukänedom; olika former av matlagning; bakning, syltning, saftning, kon- servering, dukning, uppgörande av matsedlar etc.; hushållsekonomi, rengöring, tvätt och fläckuttagning, fönsterträdgårdsvård, m. m.

Ett hörn av den färdiga duken.

5 varvet: Vänd arbetet och för tråden till 3 m. i hörnet, vänd på nytt. Vi få då mittmaskan i hörnet till utgångspunkt för 8 lm. 1 st. i den första bågen, 8 lm. 1 st. mittbågen, 3 lm. 1 st. i samma m. 8 lm. 1 m. i nästa båge, 8 lm. 1 m. i hörnet, upprepa 4 ggr.

6 varvet: 8 m. i varje hål, bildat av de 7 lm. och 3 m. i hörnet. Avsluta rutan med ett varv stolpar med 1 lm. emellan varje st. samt 3 lm. i hörnen.

Duken, av grovt vitt linne, som synes här bredvid är c:a 120 cm. i fyrkant och fällen 7 cm. bred. Rutorna äro placerade 4 och 4 och 2 och 2 med hålsömmar emellan. Närmast fällen bär en bredare hålsöm av s. k. stopp- söm.

B. L.

Tag ej fel då det gäller att välja det bästa jästpulvret, ty alla husmödrar veta hur viktig ingrediens just jästpulvret är. Välj därför det märke som sedan 67 år och allt jämt är världsberömt. Begär **RUMFORDS BAKPULVER**.

RUMFORD Bakpulver (Jästmjöl)

Ekonomiskt! Tillförlitligt! Lämna aldrig bismak!

Flickan i lyckobrunnen.

När de öppnade locket kom det fram ormar och röda eldslågor.

EN KÄRING HADE TVÅ DÖTTRAR, en styvdotter och en egen. Hon hatade sin styvdotter, och en gång stötte hon henne på elakhet ner i en brunn. Men där nere kom flickan, som var snäll och ville alla väl, till ett riktigt lyckoland. När hon återvände, hade hon ett skrin fullt med skatter med sig.

Om detta ha vi tidigare en gång berättat för våra små läsare. Men nu skola vi höra hur det vidare gick.

När styvmodern såg hur väl det gått styvdottern i brunnen, knuffade hon dit sin egen älskade dotter. Då den elaka flickan plumsade till botten öppnades denna och hon kom ner i den lunden där allt var så vackert, alldeles som ovan jorden. Vart skulle hon ta vägen? Då fick hon syn på en liten smal stig och den följde hon, men ack, det var ju den stigen som ledde över den gamla gårdesgården. »Var inte stygg mot mig, jag är så gammal och förfallen» klagade gårdesgården. »Fattas bara att man skall vara vänlig och snäll mot en gammal gårdesgård, nej tack, seså, du skall nog få vad du förtjänar», ropade flickan och sparkade omkring de gamla murkna gårdesgårdstörarna så gott hon kunde. Men gårdesgården tyckte det var en elak flicka och önskade henne allt möjligt ont. Nu tyckte flickan att hon hade gjort det bra och blev så högfärdig så hon hade minsann gått förbi en bakugn om den inte hade klagat så. »Var inte stygg mot mig, jag är så gammal. Ät så mycket du har lust till, men skjut tillbaka resten i ugnen igen.» Som flickan hade en väldans aptit så tog hon en hel massa bullar, både saffransbröd och kringlor och andra bullar med. Men då hon hade ätit så mycket hon ville ha, det var inte det lilla, kastade hon omkring alla de överblivna bullarna och slängde iväg bakplåtar och kakspadar för alla vindar så de komma då säkerligen aldrig till den bakugnen mera.

Bakugnen tyckte det var en elak flicka och önskade henne allt möjligt ont. Så kom

Limerick-tävlan.

EN SYSSELSÄTTNING SOM BRUKAR roa både små och stora, är författandet av limerickar: femradiga värser, i vilka ett geografiskt namn alltid måste förekomma. Vi lämna här ett prov på denna sorts poesi:

*Det var en tös i Pretoria,
som var så klen i historia
att när hon tillfrågad blev
vem över Alperna klev,
så sa' hon: Bernadotte, tror ja."*

Insändaren av den bästa limericken, erhåller en bok i pris. Tävlingsstiden utgår den 17 februari.

hon till den stora gården och gick in för att söka tjänst som sällskapsdam.

»Sällskapsdam» sa gumman i gården, »sådan har jag för min egen del ingen användning för, men vill du bli sällskapsdam åt korna i ladugården, så gärna det.» Flickan rynkade förstas på näsan och tänkte gå, men gumman såg så strängt på henne att hon inte vågade annat än stanna. Men stackars de kor som blevo utsatta för den flickan, de blevo både sjuka och magra, så det syntes då riktigt, att det var en dålig ladugårdspiga i gården. En dag blev hon inkallad till sin matmor. »Illa sköter du dina sysslor», sade gumman, »men du kanske är klokare än du är duktig.»

Så gav gumman henne sållet och bad henne gå till bäcken och ta vatten i det och bära hem utan att spilla en droppe. Jo då, det skulle hon visst göra, hon var så förständig och duktig. Hon sprang glatt till bäcken och tänkte att nu skulle hon allt visa gumman vad hon kunde. Men hur hon öste och öste rann allt vattnet igenom sållet. Hon blev både ledsen och vred och satte sig att gråla på gumman, som hade begärt en sådan orimlighet av henne som att hålla vatten i ett såll. Hur det var måste flickan i alla fall gå hem med oförrättat ärende. »Det provet löste

Fixeringsbild.

Här är jägaren, men var är räven? En bok i present blir belöningen för var och en av de tre först öppnade rätta lösningarna. Svar märket "Fixeringsbild n:r 6" inom en vecka efter numrets datering.

du inte, men nu skall jag ge dig ett annat», sade gumman och gav flickan de båda garnhävorna, den svarta och den vita, och bad henne att tvätta dem så att den vita härvan blev svart och den svarta vit. »Det är väl ingen konst», menade flickan och såg högfärdig ut. Men då hon hade blött och skrubbat de båda härvorna både länge och väl, förstod hon att hon inte kunde konsten. »Du kan då ingenting», bannade gumman, då hon kom tillbaka »du får sluta din tjänst». Flickan blev förstas ängslig och undrade om hon skulle få någon årslön.

»Gå upp på vinden här», sade gumman, »där står många skrin, du får ta vilket du vill av dem.» Då må ni tro flickan inte var sen i vändningarna. Inte behövde den flickan undra vad skrin hon skulle ha, naturligtvis det stora röda, hur mycket vackert skulle det inte finnas i det, då hennes styvsysters lilla svarta skrin kunde rymma så mycken grannlåt. Nu blev flickan så yr i huvudet av spänning att hon varken tackade eller sa adjö utan sprang så fort hon kunde till lunden dit hon först hade kommit.

Luften öppnade sig över henne, och hon kom genom brunnen upp till sin kära mors gård igen. Full av förväntan tog modern emot skrinet. Men då hon öppnade locket kom där ur skrinet fram ormar och röda eldslågor som slog mot taket och snart nog brann hela härligheten upp, både hus och mor och dotter, alla leda släktingar, röda skrinet och alltsammans — och det var väl bara rätt åt dem.

Fixeringsbilden i nr 4 har rätt löst av Nils Guldbrandson, Villa Berghälla, Landvetter, Märta Smidström, Västanfors och Ragnar Prim, Styrmansgatan 28, Stockholm, vilkas brev först öppnades och som alltså erhålla var sitt bokpris.

Gummans huvud (i schalet) synes vid bildens övre kant, mellan taket och lövverket.

Gräshoppan sjöresa.

Uppå gröna ärtskidsbåten grodan var kapten, masten var ett strå, där fjäriln satt som segel, spindeln var matros och klev med långa ben uti tåg och tackel över vattnets spegel.

Då kom lilla gräshoppsfröken och i båten steg. »För mig över havet», bad hon herr kaptenen. »Jag har hoppat hela dagen, låt mig följa med, uppå oceanen får jag vila benen.»

Ut i diket styr nu båten för en förlig vind, guppar upp och ned på blåa vägen, lilla gräshoppsfröken blir så blek om kind — och se'n dess för sjön hon miste hägen.

A. B.

Akta Spets- & Sidendépôt

STUREGATAN 611

Tel. 77436

Norr 19700

JUMPE RSILKE

av 1:ma kvalitet (Pearsalls) även passande till halsdukar och schalar. Enfärgat å 4:25 pr bunt om 110 gram. Brokigt å 6:75 pr bunt om 110 gram i utsökta färgsammanställningar. Till landsorten mot postförskott.

IDUNNS PORTRÄTTGALLERI

MINNA LEJDSTRÖM.
F. frih. Åkerhielm. Strängnäs. Änka efter brukspatron C. O. Lejdström.
75 år den 13 febr.

JULIA von KRUSENSTIERNA.
F. Tengvall. Stockholm. Änka efter kommandörkaptenen G. Ph. von Krusenstierna.
60 år den 9 febr.

GERDA KALLSTENIUS.
F. Roosval. Storängen. Målarinna. Maka till professor Gottfrid Kallstenius.
60 år den 10 febr.

BEDA HALLBERG.
Fru. Göteborg. Initiativtagare till 1:sta majblomman. Innehar Illis quorum.
55 år den 11 febr.

ANNA BOGREN.
F. Aspegren. Klippan. Maka till tandl. A. Bogren. F. musiklärarinna. Bildat Klippans K. F. U. K.
50 år den 26 jan.

ELISABETH BARNEKOW.
Fröken. Stockholm. Porträttmålarinna. Sedan 1914 sekr. i för. Svenska Konstnärinnor o. red.-sekr. i tidn. "Konst".
50 år den 8 febr.

OTTONIE ROSENBERG.
F. Benedicks. Stockholm. Maka till professorn vid Stockholms Högskola, Otto Rosenberg.
50 år den 9 febr.

RUTH GRILL.
F. Söderhielm. Stockholm. Maka till ryttmästare A. E. Bernhard Grill.
50 år den 10 febr.

ELSA BESKOW.
F. Maartman. Konstnärinna. Djursholm. Maka till teol. dr. Natanael Beskow.
50 år den 11 febr.

AGNES KRUSE †.
F. Ljunglöf. Stockholm. Änka efter godsägaren C. M. L. Kruse.
* 1831, † den 22 jan.

ELISE HVALING †.
Fröken. Skara. Har förr innehåft privatskola i Lund, sedan handarbetslärarinna vid dövsstumsskolor.
* 1836, † den 18 jan.

MARIE LOUISE ALFORT †.
F. Bachman. Stockholm. Änka efter grosshandlaren A. M. Alfort.
* 1839, † den 20 jan.

FANNY EHRENHOLM †.
F. von Halle. Stockholm. Änka efter postkontrollören E. Ehrenholm.
* 1839, † den 28 jan.

EMILIA FRIES †.
Fröken. Jönköping. Dotter till v. häradshövdingen C. H. Fries och hans maka f. Freidenfelt.
* 1847, † den 20 jan.

MATHILDA SELANDER †.
F. Behrling. Stockholm. Änka efter f. översten och chefen för Västernorrlands regemente Nils Selander.
* 1850, † den 25 jan.

OLGA VIRGIN †.
F. Brulin. Stockholm. Änka efter civilingenjören C. F. B. Virgin.
* 1852, † den 24 jan.

ANNA S:T GEORGE-RIETZ †.
F. Lindström. Hälsingborg. Änka efter löjtnanten C. M. S:t George-Rietz.
* 1853, † den 23 jan.

FRIDA THEMPTANDER †.
F. Dahlberg. Stockholm. Änka efter statsministern och landshövdingen O. R. Themptander.
* 1854, † den 27 jan.

SIGRID von ZWEIGBERGK †.
F. frih. Stackelberg. Asarum. Änka efter regementsveterinären T. G. A:son von Zweigbergk.
* 1861, † den 19 jan.

SIGRID ENGSTRÖM †.
F. Molander. Visby. Med. lic. En av Sveriges första kvinnl. läkare. Maka till v. häradshöv. W. S. Engström.
* 1863, † den 25 jan.

KVINNOBRAGDER I SPORT OCH POLITIK

Förra söndagen var en stor sportdag. Fr. v. Segrarinnan i damernas distriktsmästerskapslopp 10 km. frk. Ruth Berglund. — Ingrid Ekeröth och Mary Wallenberg (Saltsjöbaden), segrare i flickornas resp. 13- och 15-årsklass vid skolungdomens vinteridrottsfest.

Vacker dambandy utkämpades mellan segran de Åbodamer (de kjolklädda) och stockholmskor. T. v. Åbolagets söta levande mascot.

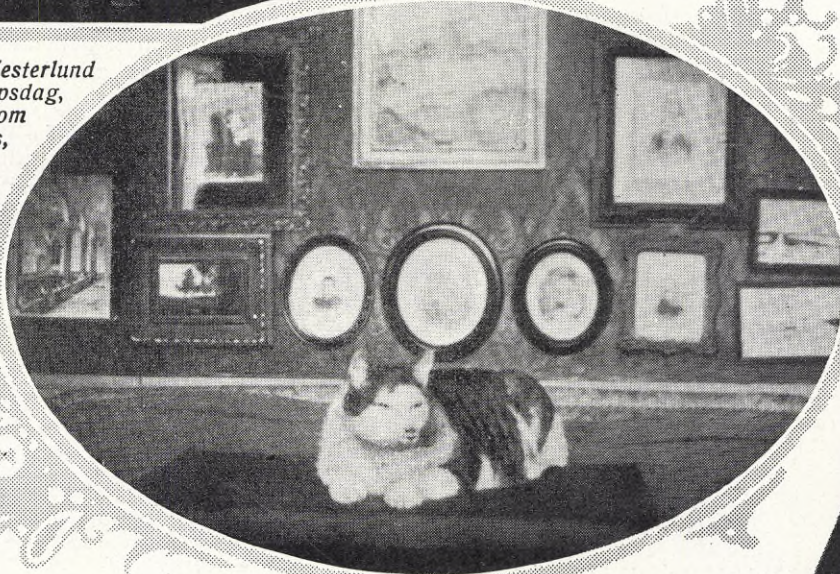
Fr. v.: Engelske premiärministern Macdonald med döttrar. Ishbel t. h. är nu husets värdinna. — Miss Bondfield, Englands första kvinnl. parlamentssekr.

DOKTOR WESTERLUND I BILD

*Doktorn kommer på sjukbesök.
(Foto Ransell.)*

*Doktor och fru Westerland
på sin guldbrylllopsdag,
1918. Fru W., som
var född Floderus,
dog för två år
sedan.*

*Doktor Westerland älskade katter och hade alltid en trogen
huskatt. Detta är "Tusse", hans sista vän inom kattsläktet.*

En liten vilostund i soffhörnet — som alltid utanför arbetet i sällskap med en cigarr.

*Doktorn på väg ut. En bild, som väl återger hans mili-
täriska hållning och hans klädsel med den mjuka hatten
och slängkappan.*

KONTOR OCH KÄRLEK

»NI HAR RÄKNAT FEL HÄR», SÄGER kontorsherrn barskt.

Kontorsflickan har köpt sig en ny klänning, som hon har på för första gången i dag. Den är i ljus lila, blålila, med smala sidenband i samma färg kring uringningen, och den sitter så bra, att det väl knappast betyder något, om man räknat fel. Det är halvkorta ärmar, och hon vet, att hon ser ganska trevlig ut i den.

»Jaså, har jag räknat fel», säger hon leende, betraktar en spårvagn genom fönstret och finner livet förtjusande. »Var då nånstans? Om ni vill komma hit och visa mig...»

»Nej, ni kommer hit», säger kontorsherrn. »Är det er felräkning eller min? Det är verkligen så man kan baxna. Här ska man lära in den ena flickan efter den andra, och så tar de sig ton och sätter näsan i vädret: var snäll och kom hit! Ja, jag tror inte ens ni sa: var snäll. Ni är inte på dans nu, min bästa fröken, och kallar på er kavaljer.»

»På dans! O, nej!» säger kontorsflickan långtansfullt. »Jag tror inte ett ögonblick, att jag är på dans, herr Ström.»

»Utmärkt. Då kanske ni gör mig den äran att komma hit?»

Hon kommer märkvärdigt snällt. Blir visad var det är felräknat. Får veta, att fruntimmer räknar illa, att män alltid måste räkna om vad de räknat, att män överhuvud taget gör ett så mycket bättre arbete därför att de inte hela tiden tänker på någonting annat.

Kontorsflickan lyssnar med sol i blicken och när föreläsningen är slut, säger hon: »Jag tänkte få gå litet tidigare till lunch i dag. Eftersom jag fick gå lite senare till lunch i går.»

»Var så god. Den nytta ni gör är ändå så obetydlig.»

Detta låter ju knappast artigt. Men kontorsflickan tar svaret lugnt, för att inte säga muntert.

»Om ni visste vad jag ska göra om tre kvart!» säger hon.

Kontorsherrn grymtar något otydligt, böjd över en sifferrad.

Hon fortsätter oförskräckt:

»Minns ni vad jag sa om Jack Milford förra veckan?»

»Jack Milford? Vad är det för en figur?»

»Minns ni inte det? Filmskådespelaren. Jag hade sett honom i »Glödande hat» på »Gyllene Stjärnan» och jag berättade er, att jag var alldeles förtrollad av hans stolta manlighet, särskilt när hertiginnan bad honom om en kyss. Hon fick ingen — trots att hon hade olika klänningar i varenda akt, så fick hon ändå ingen. Minns ni inte, att jag sa, att han var den manliga idealtypen och att jag skulle vilja gifta mig med honom? Nåväl, nu vill jag det inte längre. Det är sant, att så som han lägger armarna i kors över bröstet och mönstrar en dam, — kallt förstår ni, högdraget! — det gör ingen efter; men jag har ändå ändrat mig. Jag har ingen lust att gifta mig med Jack Milford nu. Kan ni gissa varför?»

— »Nej, vet ni, det kan jag verkligen inte.»

Kontorsherrn ser uttråkad ut.

»Titta på mig!» kommenderar kontorsflickan. »Märker ni inte en förändring hos mig sedan... jo, sedan i måndags? Har det inte kommit något nytt och ovanligt över mig, någonting mystiskt?»

Kontorsherrn skrattar mot sin vilja.

»Vet ni vad, fröken, ni är ett lustigt nummer...!»

»Och verkar jag inte stadig? Tänk er, jag har inte varit på biograf på två veckor! Två program har gått förbi mig på »Gröna Höken»! Jag dansar inte ens så värst mycket numera. Ser ni, herr Ström, jag har börjat tänka på framtiden.»

Kontorsflickan slutar att bläddra i orderboken, där man verkligen aldrig finner vad

man söker, och beslutar att i stället vässa en blyertspenna.

»Bara framtiden inte har med kontor att göra», mumlar kontorsherrn. »Allt annat passar ni bättre för. Ifall chefen hade en aning om...»

»... så komme han i alla fall för sent», avbryter kontorsflickan muntert. »Jag har nämligen garderat mig mot uppsägningar. O, är klockan så mycket!»

Hon flyger upp och bort till klädhängaren, där hon får ned kappan och hatt. »En kvart på tolv. Då måste jag kila. Herr Ström!» Hon snurrar plötsligt runt. »Titta hit — vad tycker ni om min nya hatt?»

Han tittar. Till den lilafärgade klänningen har hon skaffat sig en hatt i färg. En hatt med mjukt svängda brätten, som skugga ett par violblå ögon och en dunig kind. Hon är söt — faktiskt. Aldrig har kontorsherrn tänkt på, att hon var söt förr — bara på, att hon räknade dåligt. Nu ser han det för första gången.

»Vad ni ser pigg ut,» säger han, ovanligt milt. »Har ni sovit särskilt gott i natt?»

»Knappt. Jag satt klockan fyra i sängen och skrev brev...»

»Till filmskådespelaren?»

»Äsch, jag har ju sagt, att han tillhör mitt förflutna. Det är en helt annan, någon, som vill — gifta sig —»

»Åhå, jag minns. Han som borde tilltala er i spårvagnen och ha en bil väntande i nästa gathörn», anmärker kontorsherrn sarkastiskt.

»Var inte dum, vi har träffat fullkomligt passande på en privatbjudning, så försök inte. Han har hår som spunnet guld och är anställd hos Pehrson & Söner. Adjö nu.»

Hon öppnar dörren, niger skälmskt och ler strålände.

»Tänk, jag ska möta honom i Humlegården fem minuter i tolv! Ofattbart. Det känns som om jag svävade bland rosenfärgade moln långt över jordens platthet. Sitter min hatt rätt?»

MIGGS.

DE TOLV FÖRFATTARNA

IDUNS JULNUMMER-PRISTÄVLAN AVGJORD.

IDUNS JULNUMMER INNEHÖLL bland alla andra roande bilder barndomsporträtt av tolv bekanta författare vilkas namn läsarna ombådos gissa på. Priset för den först öppnade lösningen var synnerligen värdefullt ty det utgjordes av ett antal av resp. författares egna arbeten försedda med egenhändiga namnteckningar i samtliga volymer. Carl Laurin har i sin stora rikt illustrerade volym Skämtbilderna skrivit en dedikation till den lycklige vinnaren. Knut Stangenberg har låtit sina vackert illustrerade Skämtdikter åtföljas av denna schwungfulla dikt:

Jag hatar de bäske magsyriker
med weltschmerz och hjärtat gestorben!
Nej jag vill vara en lyriker
med en liten gud i teorben!
— ännu hellre en stor! — Och finns ingen alls
jag spelar — om också det gäller min hals —
för glädjen min gungande gamla vals
som för Dyveke spelade Torben!

Och Den inbitne har i sin Själaskatt skaldat följande tänkvärda rader:

Vinnare! Om du är man
lär dig av min boks förkättring
vem du är och hurudan!
Men om du som mig skall vinna
är en äkta liten kvinna

då finns inget hopp om bättring.
Lyckan kommer, lyckan går —
den som bits blir engång biten.
Människa som boken får,
läs den och med hälsan slit'en!

Även med risk att Den inbitnes dystra profetia slår in måste vi konstatera att den vinnande verkligen blev en kvinna. Den först öppnade rätta lösningen befanns nämligen vara insänd av Ester Dahlgren, Henrik Smithsgatan 4, Malmö som alltså blir den lyckliga ägarinnan av bokgåvan. Att hon kommer att njuta av det kan tas för givet eftersom pristagarinnan själv skaldar. Hon har nämligen lämnat sin lösning i bunden form och den lyder sålunda:

Ludvig Nordström, fru Marikas man
Mycket litterära både hon och han.

Ingen kan som Karl G. Laurin
Bedöma konsten, både dälilig och fin.

Lika visst som i julgröten finns en mandel
Lika säkert är trean Ane Randel.

Georg Paulsson kallar sig själv "den blyge"
Ingen förstår varför han gett sig det betyge,

Emil Norlander är revyernas konung
Han ger oss i dem både peppar och honung.

Vi se att Karl Gerhard re'n som yngling var fager
Nu sjunga vi alla hans senaste schlager.

Har Ringström ännu ögon som pysen nummer sju
Är han helt säkert farlig för mångas lugn just nu.

Tack vare Dan har Sverige fått en tant
Ej just så skön, men desto mer pikant.

Stangenberg i jakt och rimmeri är vådligt svår
Hoppas att "Glina" uti sin pappas fotspår går.

Celestins krönikor man läser med mycket nöje
Han sprider i dem både humor och löje.

Hasse Z. nu odödliggjorts på bio
Hans Anna Clara skådas nu alltifrån Trosa intill Rio.

Nu till sist jag säger "Bon Soir"
Sen jag kanske priset tar.

Och det gjorde hon också, förmodligen
till harm för en annan tävlande som också
lätit sin lösning klädas i diktens form och
förresten skrivit roliga rim, exempelvis
dessa:

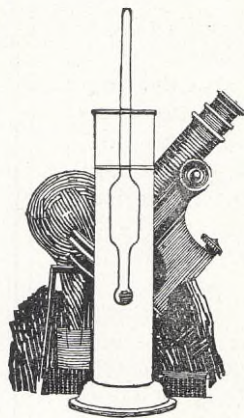
Med surströmming han gommen retar
Och ännu efter "Urbs" han letar.
Till surströmming hör även nubbe,
Det tycker jag — det tycker Lubbe.

Han varje konstnär ger en snärt
Ty han på konst är styv expert,

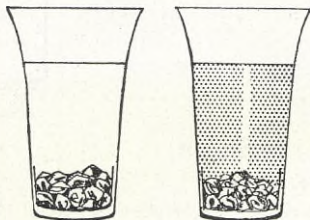
Varför den erfarna husmodern numera alltid begär Sun-Maidrussin

Det är den naturliga, långsamma soltorkningen som ger Sun-Maidrussin den fina smak och vackra färg, som icke kan uppnås genom någon av de vanliga framställningsmetoderna.

Detta instrument måste registrera en mycket hög sockerhalt i saften, innan druvorna plockas för framställningen av Sun-Maidrussin.

Vattnet som hällts över Sun-Maidrussin förblir klart, medan vanliga russin göra vattnet oklart och soligt.

Under det senaste året ha de svenska husmödrarna—med all världens bästa russin att välja emellan—blivit trägna förbrukare av Sun-Maidrussin från San Joaquindalen i det soliga Kalifornien.

Tusentals husmödrar ha övergått till att uteslutande använda dessa russin, därför att de märkt, att de äro renare, sötare och rikare på fruktkött än alla andra de någonsin sett.

Om alla dessa husmödrar ändå kunde se Sun-Maidrussin växa—se med vilken omsorg de plockas, torkas och förpackas. Då skulle de förstå, varför Sun-Maidrussin i så hög grad skilja sig från alla andra.

Inte en druva plockas förrän man genom en omsorgsfull analys erhållit visshet om, att saften innehåller en bestämd, hög procentsats av socker. Härmed tillförsäkras man Sun-Maidrussin en starkare sötma och finare arom, än vad som är fallet med vanliga russin, vilka ofta skördas, innan de äro fullt mogna.

Det är solen enbart, som förvandlar de söta San Joaquindruckorna till russin. Dag efter dag ligga de utbredda till torkning på rena träbrickor i den dammfria, solvarma luften. Det är detta som ger dem den friska färg och fylliga smak, som de gamla, artificiellt påskyndade metoderna aldrig lyckats bevara åt russinen.

Ni behöver icke rensa Sun-Maidrussin, innan ni lägger dem i soppor eller såser, kakor eller pudingar. Till skillnad från vanliga russin äro de fullkomligt fria från smolk och stjälkar.

Det finns Sun-Maidrussin av två slag—Sun-Maid kärnfria och Sun-Maid urkärnade.

Gör ett försök med Sun-Maidrussin i dag! Liksom alla andra husmödrar kommer ni att finna, att ni sedan aldrig vill använda andra.

Ni får dem hos varje speceri—och frukthandlare.

SUN-MAID RAISIN GROWERS,
FRESNO, CALIFORNIA.

SUN-MAIDRUSSIN

I de röda paketen finner ni de små, kärnfria russinen,
i de blå paketen de stora, urkärnade.

J. Duru

EN GARANTI
 för
 förstklassigt
 fabrikat är
 namnet
GAHNS

Välj en tvälsort ur vår stora sortering, en parfym eller en crème med vårt namn, och Ni blir tillfredsställd.

Tag bort värken!

Värkande, styva muskler och reumatism följer ständigt förkylning om ej Sloan's Liniment användes i tid. Stryk ymnigt på leder och muskler — det intränger i huden utan gnidning. Försök det!
 Fås på alla Apotek.

I karnevalens yra, när glädjen är som störst, på sina damers hälsa han tänker allra först, de lätt förkyla halsen och andas in baciller, och därför ur sin Tuloask han bjuder dem pastiller.

Tulo
 DEN LILLE
 HALSLÄKAREN

Pris **25** öre Äkta endast i originalförpackning. Pris **25** öre
 A.-B. Förenade Chokladfabrikerna, Sthlm.

Ja, ock på koppar är han fin,
 Den rosenrisande Carl Laurin.

Fast knappast han ännu på läppen har fått fjunen
 Han gränslös lycka gjort ifrån revytribunen.
 Som kung, som prins, ja vad han än hatt pässe' ärad,
 Sånt rysligt rim — kan du förlåta det, Karl-
 Gerhard?

Den här är mycket lugn (han hör ej till de bråkiga),
 Han vet att alla sätt ä' bra utom de tråkiga.
 Likt Wendt han gillar mer de magra än de feta,
 Två magra gillar jag, mig själv och Hasse Z.

Tänk "om vi nu" skulle gissa på
 Det allehanda pilten uppleva må.
 Det kvällas, snart är det natt, noir,
 Så sista ordet blir Bon Soir.

För att inte den glade skalden skall
 känna sig alldeles obelönad har han att som
 extrapris erhålla något bokarbete av en
 bland de tolv — vilken får han själv av-
 göra.

Varför ingen svensk kvinna i Chamonix?

Fröken Svea Norén.

DET ÄR I SJÄLVA VERKET ÖMK-
 ligt så liten uppmuntran som våra kvinnliga
 idrottsutövare få — men följaktligen står
 också den »finare» kvinnoidrotten stilla.
 Varför fick ingen enda svensk kvinna kom-
 ma med till Chamonix? Amerika, England,
 Österrike, Finland, Norge, Frankrike ha
 även kvinnliga representanter, vilkas namn
 nu gå igen i resultatlistorna. Men inte ett
 enda svenskt kvinnligt namn! Om i något
 borde ju Sverige kunna hävda sig inom
 konstakning å skridskor, och Gillis Graf-
 ström vann ju också en av våra få lagrar.
 Men hade vi inga kvinnor att inom konst-
 åkning ställa upp mot Österrikes och Ame-
 rikas?

Svenska Skridskoförbundet måtte icke ha
 ansett detta, eller i varje fall icke gittat
 att ge någon kvinna detta tillfälle. Eko-
 nomiska hinder för att även en kvin-
 na sändes ut fanns det icke. Fröken
 Svea Norén, som vann silvermedalj vid
 Spelen i Antwerpen 1920, då fru Juhlin

STEINWAY
 & SONS

ENSAMAGENTUR:
LUNDHOLMS PIANOMAGASIN
 STOCKHOLM • JAKOBSBERGSGATAN 39.

KÖP
TANGENS
 GARDINER

Mammorna bliva säkert glada
 för meddelandet, att Nestlé's Barn-
 mjöl, som under kriget ej funnits
 att tillgå inom landet, nu åter fin-
 nes att köpa överallt i speceri-, di-
 verse- och kemikalieaffärer samt
 på apoteken. Kvaliteten är alltjämt
 densamma, som skapat det världs-
 rykte, som Nestlé's Barnmjöl se-
 dan ett halvt sekel åtnjutit. Mam-
 morna behöva sålunda ej längre
 hava några bekymmer ifråga om
 lämpligt näringsmedel för småbar-
 nen. Den som icke hittills varit i
 tillfälle att pröva detta barnmjöl,
 bör redan i dag begära gratisprov
 och broschyr från generalrepre-
 sentanten Nestlé & Anglo-Swiss
 Condensed Milk Co, Stockholm.

Hemfärgen
HÄRVAN

INREG. VARUMÄRKE

Jämna, vackra och veck-
 fria bli Edra plagg med
 denna av alla förbrukare
 högt skattade hemfärg.

35 olika färger, ljusa och mörka
 Begär provkarter.

En påse å 35 öre
 färgar 1/2 kg. gods.

Hos alla
 handlande.

A. W. HERDINS FÄRGVERK
 FALUN.

Använd

Svensk Kex

Iduns byrå och expedition,

Mästersamuelsgatan 45, Stockholm.

Redaktionen: ... Kl. 9—5 | Expeditionen: ... kl. 9—5
 Riks 8660 — Norr 9803 | Riks 1646 — Norr 6147
 Red. B. Carlsson kl. 1—3 | Annonskontoret: kl. 9—5
 Riks 8660 — Norr 402 | Riks 1646 — Norr 6147

Iduns annonspris:

Pr millimeter enkel spalt:

35 öre efter text. 40 öre | Utländska annonser:
 å textside. Bestämd plats 45 öre efter texten, 50 öre
 20 % förhöjning. Led. pl. å textside, 20 % förhöjn.
 och Plattssökande 25 öre. | för särskilt begärd plats.

Iduns prenumerationspris:

Idun uppl. A.	Idun uppl. B.
Helt år 15:—	Helt år 17: 50
Halvt år 8:—	Halvt år 9:—
Kvartal 4: 25	Kvartal 4: 75

"JOFUROLBAD är ett osvikligt medel mot bladlöss". Se sid. 39 i "Från blomstergården" av Margareta, Kronprinsessa av Sverige.

JOFUROL-PREPARATEN tillhandahållas å apotek, av frö- och färg-handlare samt expedieras direkt från fabriken.

Bruksanvisning jämte prislista och intyg sändes på begäran.

Tekniska Fabriken Jofur
NILS I. BRUZELIUS.
Lidingö Villastad. Tel. Lidingö 1129.

Flyglar - Pianinon

**Bechstein
Aug. Förster
Aug. Roth
Laubberger & Gloss**

Billigaste priser och bästa avb.-villkor.
Edert gamla tages i byte.
Illustrationer o. pris gratis på begäran.
A.-B. J. A. Fogelqvists Musikhandel
Norrköping. Sthlm. Drottningg. 86.

Divi- Hudcrème-Tvål

den nya hudförsöringstvälen håller vad den lovar — ren och vacker hy vid daglig användning. Vi garanterar det och Eder egen erfarenhet skall bekräfta att så är förhållandet.

M. Zadig's

Pris 75 öre.

vann guldmedalj, var ursprungligen utsedd att medfölja till Chamonix. Men hon sade nej. Och Skridskoförbundet brydde sig inte om att se sig om efter någon annan. Fastän var och en vet, att t. ex. fröken Ragnvi Torslow eller fröken Greta Nissen mycket väl skulle ha kunnat förtjäna en plats.

Visst är fru Planck, som nu segrade i konståkning, utmärkt. Men de som sågo henne här för två år sedan kunna intyga, att hopplös vore ingalunda en av våra unga svenskors strid med henne. Den svensk-amerikanske tränaren Hafström, som varit här för en tid sedan, kunde också försäkra, att de amerikanskor, som nu belade andra och fjärde plats i Chamonix, voro inte mer än hälften så dugliga som dessa unga svenskor, vilka alltså deras egna landsmän icke bevärdigade med någon plats bland de tävlande.

Gabriella Reuterskiöld.

En brors hyllning.

Till fru Gabriella Reuterskiölds, f. grevinnan Oxenstierna, 60-årsdag nyligen skrev hennes broder, greve Bengt Oxenstierna i Stockholm, följande hyllning, som samtidigt format sig som en intagande liten levnadsteckning. Utrymmesbrist har tyvärr till nu fördröjt införandet.

Är det mycket opassande av en bror att offentligen skriva om sin syster på hennes 60-årsdag?

Jag frågar hellre: Vem skulle vara bättre i stånd därtill? När hennes föräldrar och hennes andra syskon äro döda, är det i alla fall han, som har de älsta gemensamma minnena med henne. Ingen annan kan längre minnas, hur de i barnkamraren klädde sig tillsammans och därvid gjort den upptäckten, att det gick lättare att, sittande mitt emot varandra på var sin pall, snöra den andras kängor än sina egna.

Vem minns bättre än jag den lilla snusföruftiga tioåringen, som i prostgården, då hon där på den fryntliga prostinnans enträgna uppmaning försåg sig med en andra portion, trodde sig vara synnerligen artig, då hon beledsagade detta med ett: "För den snälla värdinnans skull."

Vem minns bättre den mörklockiga ungmön med de än dunkla, än gnistrande ögonen, det livliga, ej sällan hetsiga sinnet och de rappa, käcka svaren och replikerna, som emellanåt på unga eller gamla herrar verkade kanske någon gång retsamt, men oftast förbryllande, roande, smittande, eggande.

Ingen nu levande mer än jag har något minne från hennes — och familjens — årslånga utländska resa 1881—1882, hennes passionerade, hänförda konststudier i Florens' och Roms kyrkor och museer, hennes kanske flickaktigt "gröna" kärlek till romantiska basilikor med deras triumfbågar och absider, men också hennes djupa, innerliga förståelse för Giottos, fra Fiesoles, Peruginos, Murillos och Andrea del Sartos konst, liksom för Dantes på originalspråket lästa Divina Comedia.

Flickans svärmeri för "akademiska skaldar" tillhör kanske också de minnen, som stannat inom "den trängre familjekretsen". Men detta från början något omogna svärmeri var endast förebudet och det första tecknet till en egen, djupt personlig begåvning, en skaldeädra, som väl satt få, till offentligheten burna frukter, men likväl var djup, äkta och vittnande om en rik, förnämlig och fantasifull själ. Äktheten i denna begåvning bevisade sig genom en aldrig svikande rytm och klang och personligt tonfall i de strofer, som — ej sällan impromptu — flöto ur hennes penna.

En sommar — hon var då 20 år — sutto vi vid middagsbordet vid en badort på västkusten. Vi voro fyra vid bordet och talade om versskrivning. Min syster klagade över vissa rim, som voro så utnötta, att de blivit nästan oanvändbara, däribland t. ex.: "Hjärta-smärta". Bland de fyra befann sig en äldre man. Han sade: "Nu skall fröken skriva en vers — med de rimmen". Hon svarade: "Nå, så giv mig två rim till, så blir det en bouts-rimés." — "Ja, tag fur — skur." Efter en kort — mycket kort — stunds funderande kom följande vers:

"Lockas av sol och sommarskur
blommor på ljung och kottar på fur.
Sådden av frö, d och smärta
lockar blott otack ur mänskohjärta."

Men det var andra uppgifter än att skriva vers, som lade beslag på hennes krafter och gärning. Vid 24 års ålder gift med numera härads hövdingen i Bräkne härads domsaga Axel Reuterskiöld, har hon blivit moder till 9 barn, av vilka 8 ännu är i livet. Då är det inte säkert, att det blir så många verser att ens "gömma under sykorgen".

(Jag vill låna hennes egna ord i ett album på hennes svärmoders 60-årsdag:

Strax innan Ni går ut

bör ansikte och händer ingnidas med F. Pauli's äkta Liljemjolk-Crème. Den skyddar hyn vid kyla och ruskväder; händerna bli icke nariga och grova utan bibehållas sammetslena och mjuka.

F. PAULI'S
äkta Liljemjolk Crème

är den enda hudcrème, vars fetthalt vetenskapligt avvägts med hänsyn till hudens absorberingsförmåga. Just på grund härav kan den användas när som helst, då den icke efterlämnar fettglans.

Köp
"Extra-Asken"
Väg. 400 grm.
Kronor 3:25 pr ask
Delikataste Choklad
PERCY F. LUCK & Co.

Glöm ej
att skaffa Eder
Iduns Kokbok
Ny utvidgad upplaga.
Nedsatt pris
Kr. 8: —

Gratis
Kan Ni uppvärma
Eder villa eller väning
med övergåspisarnas
medelst kokpisser.
"MALCUS"
Begär ill. katalog. Sändes gratis.
A.-B. MALCUS HOLMQUIST, Halmstad

**Fallt
-utom
priset -
likt smör**

"ZETA"
ZENITHS SMÖRBLENDADE
MARGARIN

Mustads recept N:o 8.

Skorpmjölstårta

Försvavar sin plats både vid middags- och kaffebordet.

3 kkp. smält "Mustads Bästa-Växt" 1 kkp. sötmandel
3 ägg
3 kkp. skorpmjöl 2 tsk. bakpulver
3 kkp. socker Rivna skalet av en citron
1 kkp. grädd

Skorpmjöl, socker och bakpulver blandas. Däri röres de lätt uppvispade äggen, "Bästa-Växt", grädden, rivna mandeln och citronen. En form smörjes med margarin, smeten slås i och bakas genast i svag ugnsvärme under ca 1 tim.

Klipp ur och samla Mustads receptannonser! De införs varje vecka.

Undvik misshushållning:

Det är icke god ekonomi att bruka mera hushållspengar än behövt är. Mustads Solo-Grädd och Bästa-Växt gör samma effekt som smör men är billigare. Det stänker icke och bränner icke fast vid pannan, utan skummar och bryner som smör.

Karadz

Rena porer — hudens hälsa.

ELFSTRÖMS

Vad erfarenheten bestyrker.

"Undertecknad, som använt Elfströms Svavel-Tjärtvälni N:o 1, får härmed med nöje intyga att densamma utfallit till min synnerligen stora belåtenhet. Det är mig därför ett nöje att rekommendera den till en och var som ämnar inköpa tvål, enär den är en verklig kvalitetstvälni och, enligt min erfarenhet, ett utmärkt medel för behandling av kyllda händer.

Fröken B. Carlsson, Söderhamn."

Begär icke en Svavel-Tjärtvälni; begär alltid Elfströms Svavel-Tjärtvälni N:r 1! Säljes överallt å 1 kr. pr st.

ELFSTRÖMS TEKN. FABRIK, Gefle.

RITNINGAR

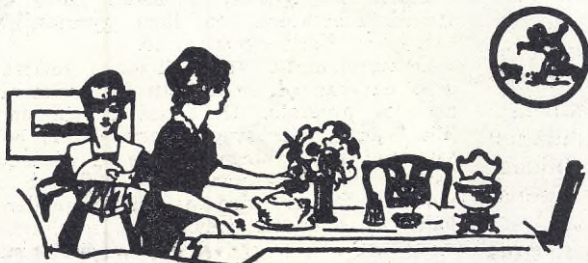
till möbler och inredningar utföras. Kostnadsförslag och tillverkning ombesörjes.

NILS ÖFVERMAN, Möbelarkitekt
Fleminggatan 47, STOCKHOLM. Tel. N. 119 43.

CEREBOS-SALT

ETT läckert bord är ofullständigt om småsakerna ej äro rätt arrangerade. Låt saltet blifva Cerebos Salt. Dess finkornighet och garanterade renhet sätta piff på Edra mål som Ni ägnat så mycket omtanke.

Håller sig torrt i alla klimat.

"Nu kretsen växer, som din du får kalla, och kraften växer att värda dem alla."

Den gärning, hon här gjort, är — medan den göres — ej så synbar för offentligheten. Den krets, hon ser växa upp ikring sig i barn och barnbarn, är dock en gärning, som tillhör Sverige, Sveriges framtid och — underbarast av allt — evigheten!

Det är i den sparbanken hon satt in sin andes huvudsakliga kapital, och jag tänker hon har att hoppas på god ränta och tryggad ålderdom. Hon har själv följt ett råd, hon gav i en här ur minnet återgiven ungdomsdikt, kallad

Förtegenhet.

Om du en sanning sett framför dig klart.
Om Gud ett ord dig gett, så underbart,

Om du en tanke tänkt, som blivit din,
som djupt och rent sig sänkt i själen in,

Så tala ej därom förgöm den väl,
fördölj din rikedom djupt i din själ.

Den dunstar eljest av i ordasvall,
den kraft som Gud dig gav till livets kall.

Din tanke stillhet giv att mogna i.
Låt se'n ditt inre liv till handling bli.

Visste flickan, att hon här skrev makans, moderns, sitt eget livs program? —

Lycka till, kära syster, på ditt sjunde årtionde! Mätte vi få rundlig tid att se skatten av våra gemensamma minnen växa!

Din nästan jämnårige bror

BENGT OXENSTIERNA.

Dr Westerlund på nära håll.

(Forts. fr. sid. 123.)

andra, där umgicks hovmannen med hantverkaren. Lika litet som på rang tänkte doktor W. på pengar. Vad tror ni den världsberömda mannens ordinarie taxa var? I genomsnitt tog han tio kronor i månaden av en patient, om han gick till honom var dag — och då kunde det hända, han för det priset också utförde en liten operation. Men märk väl, detta honorar var vad de välsituerade fingo erlägga. Andra fingo kanske betala 25 kronor om året.

Det föll aldrig någon in att inte lyda doktorn. »Jag skulle kunna äta upp mattan på golvet, om han befallde det», sade en manlig patient en gång, och det var nog ingen överdrift. Andra läkare kunde nog ordinera vad patienterna skulle äta, men doktor W. var den ende som såg till att de åto vad de skulle äta. Han kunde bli ursinnig, om patienterna verkligen skulle drista sig föra honom bakom ljuset. När han en gång kom på en kvinnlig patient med att hon gömt undan några franska bröd i sin byrålåda, höll han rent av på att köra bort henne, fast det ju blev försoning igen. Det fanns också de, som kunde driva det till att äta en 120 skorpor om dagen. »Det här är inte bara ett sjukhem, det är en uppfostringsanstalt», sade en gång en hetlevrad dam, och det kunde ligga något i det.

Doktor Westerlund, fortsätter fröken Lindeberg, skulle dock aldrig ha kunnat utföra detta en mans ståtliga livsverk, om han icke haft en kvinna vid sin sida, — det sade han själv. Över femtio år varade hans och hans makas äktenskap, och fru Westerlund berättade själv, att han under hela denna tid aldrig sagt ett ovänligt ord hemma. Och detta fastän båda makarna hade ett livligt och häftigt lynne. Men naturligtvis gick allt i hemmet ut på att husfadern skulle ha det så bra som möjligt där.

Intet under att doktor W. tyckte om när folk gifte sig. Han förstod att ett lyck-

Håll tungan rätt --- på en CARUSO HOST-TABLETT

J. Svensson & Bourghardt
GÖTEBORG
Täckfabrik Fjäderränseri

Ni känner Er "dålig"

det bränner och sticker i näsa och hals; det är tydligen en börjande förkylning; men Ni vill ej taga medicin, ty då kommer magen i olag, men förbiser då, att en vanskött förkylning mången gång fått allvarligt förlopp. Tag ett par GLOBOID ACETOCYL-tabletter, ty de äro ett verksamt medel mot förkylning och åverka ej ogynnsamt mage eller hjärta. GLOBOID ACETOCYL är dessutom den bästa hjälpare mot huvudvärk, influensa, gikt, reumatism m. m.

Fråga Eder läkare om GLOBOID ACETOCYL. GLOBOID ACETOCYL saluhålles i ovala på grund av sin form lätt intagbara tabletter förpackade i flaskor om 40 eller 20 tabletter à ½ gr. till ett pris av respektive 2:30 och 1:20 kr. pr flask. Erhållas utan recept å alla apotek.

GLOBOID

ACETOCYL

Även den klenaste mage tål
GLOBOID ACETOCYL utan obehag.

Det naturliga medlet

för att stärka barnet och giva det motståndskraft mot engelska sjukan, skrofler, förkylningssjukdomar och bleksot har sedan gammalt varit fiskleverolja, och nyare tids vetenskapliga undersökningar ha funnit en naturlig förklaring till detta förhållande i fiskleveroljans rika vitaminhalt.

Om oljan är den utsökt fina, välberedda vara, som säljes under namn av Möllers Hydroxylfria Fiskleverolja, intages den oftast med begärlighet av de små.

Möllers Hydroxylfria Fiskleverolja i föreskrivna doser tillför varje klen organism de värdefulla, lätt-smälta näringsmedel samt vitaminer, den i andra former har svårt att tillägna sig.

Möllers Fiskleverolja

— Hydroxylfri —

Pris pr flask kr. 1:80. Till
salu å alla apotek samt hos
färg- o. kemikaliehandl. Erhål-
les endast på originalflaskor.

ligt äktenskap i många fall var det bästa medlet till hälsa.

Men också andra kvinnor än hustrun ha bidragit till doktors livsverk. Vårdinnorna för hans sjukhem, av vilka flera från början hade varit hans patienter, uppoffrade sig troget. Några av dem stodo kvar på sin post i 30—40 år.

Ända till för en tio år sedan började doktor W. sin första mottagning kl. 7 på morgonen. Sedan arbetade han i ett sträck hela dagen, med en halvtimmes vila efter middagen. På kvällen lade han kanske en liten patience. Han rådde gärna till kortspel — men inte om pengar, ty det kunde störa nattsömnerna — till patience, biobesök o. s. v. — folk skulle ha roligt. Vid niotiden brukade han gå till sängs. T.

Gosstypen i modet.

(Forts. fr. sid. 127.)

för att inte se slarvigt ut. Svenskorna tvätta på det hela taget sitt hår för sällan, fångna i den fördomen att det då »brytes» och blir skört. Jag själv tvättar mitt hår 2 gånger i veckan, varav det synbart mår bra.»

En konstnärinna, fröken Sonja Derkert, har också en avgjord sympati för kort hår. Hon klippte av sitt för en 6 à 7 år sedan och har aldrig ångrat det. För det första är det bekvämt och hygieniskt, för det andra har hennes hår farit väl av klippningen och växt sig tjockt och tätt. »Förresten tycker jag», menar hon, »att det nästan fordras mera regelbundna ansikten för långt hår än för kort.»

Fröken Astrid Torslow, den bekanta unga simmerskan, påminner om att man nästan alltid får se amerikanska simmerskor med polkahår — de begagna inte

badmössa. Våra svenska simmerskor ha däremot i regel badmössa, så att de behöva icke ha någon särskild »simfrisyr». Men de ha det rätt många av de unga idrottskvinnorna, ändå. Och visst kan det för idrottande och gymnastiserande kvinnor både vara bekvämt och se käckt ut med kort hår.

Men page- eller gossfrisyr, det har ännu ingen börjat med. Och för de allra flesta är det väl också en aldeles fördrande frisyr. Det fordrar bland mycket annat en raffinerat vacker panna, en vacker hals, en vacker profil. Och den sympatiska unga simmerskan slutar med en blygsam undran om man ändå inte alltjämt bör räkna håret som kvinnans främsta prydnad.

Damernas diskussionsklubb.

(Forts. fr. sid. 129.)

rättas om en far, vilken hos rektorn för skolan beklagade sig över att hans son måste betunga sitt minne med att läsa om »kusarna» (den gemensamma benämningen på den tiden i den landsändan på ormar och andra lägre djur). »Vad har gossen att göra med kusen», frågade fadern, »kan inte gossen gå sin väg och kusen sin?»

På liknande sätt frågas nu: »Vad har flickorna att göra med Cæsar och hans samtida?» Man behöver ej ha nedärvda intressen för klassisk historia för att häpna över en sådan fråga. Behöver en flicka kanske ej namnen Pompejus och Cassius, kan hon näppeligen undvara sammanställningen Cæsar och Brutus för att anses bildad. Ett lyckligare exempel torde därför kunnat väljas på »överflödigt lärdomsgods.»

För egen del strävar jag efter att, trots den svåra ekonomiska påfrestningen och kanske delvis på grund av densamma, giva

min dotter en uppfostran, som skänker henne förutsättningar för att, även om omständigheterna bestämma henne för en övervägande praktisk sysselsättning, dess emellan kunna rikta blickarna mot vidare vyer än de närmaste och alldagligaste.

Hellre då färre klänningar (under hela min skoltid ägde jag själv ej mer än två samtidigt, den ena för skolan och den andra för festliga tillfällen) och litet mera allmänbildning.

TULLIA LJUNGH.

En ny sorts gymnastikklubbar.

Insikten om att vi i gymnastik och kroppsövningar äga det förträffligaste medel att bibehålla vår kropp ung, frisk och spänstig har alltmer slagit igenom, och bevis därpå är det flertal gymnastikklubbar för både äldre och yngre, samt de institut för »kropps-kultur», som på de senare åren vuxit upp.

Många finna dock övningarna vid de vanliga gymnastik-klubbarna väl ansträngande och för litet individuellt avpassade, samt äro mindre tilltalade av att — kanske oviga och otränade — inrangeras i en större avdelning mera försigkomna kamrater.

Dem locka de moderna instituten för kropps-kultur, men de dryga avgifterna samt utsikten att få gymnastisera i Evas kostym, avskräcka åter många.

För att tillmötesgå dem som känna längtan efter och behov av allsidigare motion än det dagliga arbetet ger, men ej funnit vad de sökt i hittills existerande möjligheter, öppnades förra året av 3 gymnastikdirektörer en liten gymnastiklokal vid Odenplan, Karlbergsvägen 16.

Deltagarinnorna äro samlade i smärre klubbar 4—6, där var och en har sitt för henne särskilt utarbetade program. De flesta ha väl sin speciella lilla krampa eller svaghet, som därvid bortarbetas, samtidigt som övningarna avse att bibringa en förbättrad hållning, samt rekreerande och stärkande motion. Priserna äro synnerligen moderata. Lokalen är solig och trevlig och rörelserna utföras med lust och energi, det sista icke minst viktigt för erhållande av ett gott resultat.

Närmare upplysningar kunna erhållas per telefon Riks 8207 säkrast mellan 1—2 e. m.

Den kände författaren Ossian Elgström skriver om

Spieckers Sanokapslar

Det är för mig ett nöje att få intyga att "Sanokapseln" till fullo visat sig inneha de goda egenskaper, som dess tillverkare påstå i de broschyrer, som biläggas präparatet. Sanokapseln har, om den regelbundet tages i de doser, som angivas, en högst välgörande inverkan på såväl muskel- som nervsystemet.

Under mina resor, alltså under tider av ihållande kroppslig ansträngning, har jag använt Sanokapseln och funnit att den i hög grad stimulerar energin, och vill därför på det livligaste rekommendera präparatet till personer, som måste företa långa och ansträngande resor. Dessutom har Sanokapseln den ovärderliga egenskapen att den tar litet rum, är snyggt och praktiskt förpackad och alltså inte tar utrymme i packningen.

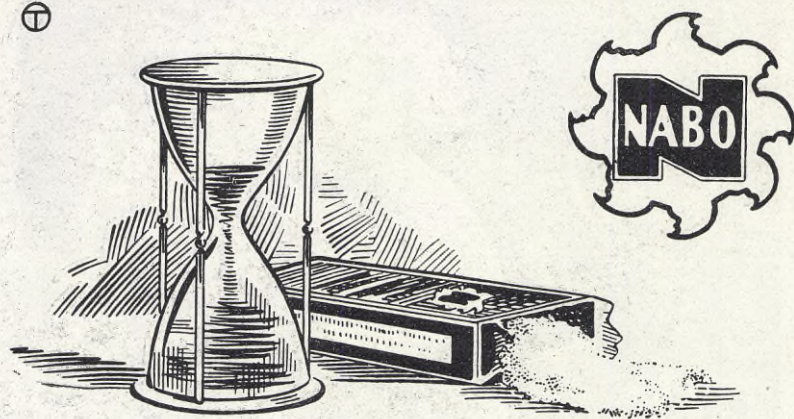
Även under perioder av ansträngande andligt arbete har jag funnit Sanokapseln nyttig. Ett regelbundet intagande av densamma ökar arbetsförmågan, ökar idéassociationerna och giver en känsla av allmänt välbefinnande, som icke är utan sin stora betydelse för arbetets jämna fortgående. Allt som allt — Sanokapseln är det präparat, som alla andliga arbetare väntat på.

Norrviden den 24 dec. 1920.

OSSIAN ELGSTRÖM.

SANOKAPSLARNE, som visat sig oumbärliga vid alla kroppsliga och andliga kraftnedsättningar, nervositet, trötthet och sömnlöshet, säljas hos apotek och kemikalieaffärer i hela Sverige. Prospekt och intyg gratis och franko från undertecknade. **HARALD WESTERBERG & Co, Göteborg.**

⊕

TID ÄR PENGAR

DET
SJÄLVVERKANDE TVÄTTÄMNET
MED BENSIN

Nabo

SPARAR TID OCH SPARAR
ALLSÅ ÄVEN PENGAR.
DET GÖR TVÄTTEN BLÄNDANDE VIT
UTAN ATT FRÄTA

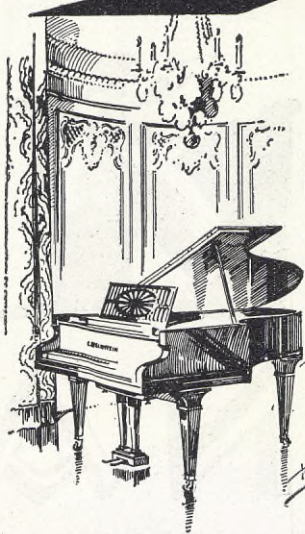

Sellerins

är en
lækkerhet för
Smörgåsbordet

Bechsteins Flyglar

Aug. Hoffmanns
Pianomagasin
Malmskillnadsg.
25 B.

Jag anser de Bechsteinska instrumenten
som de skönaste och känsligaste instrument i
världen.

Richard Strauss.

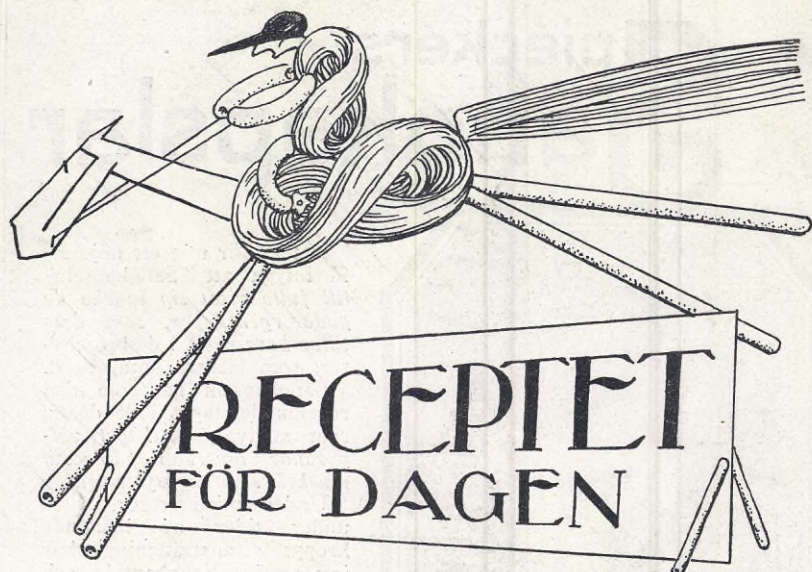
LUNDJYS

**SÅDAN TVÅL-
SÅDAN HY**
säger erfarenheten.
En väl sammansatt
tvål har en förvånande
god inverkan på huden.

**Y V Y-
TVÅLEN**
är erkänd som den
yppersta bland tvålar.

A:B. YVY-FABRIKEN, YSTAD.

J. Lund

Stuvade makaroner

(för 6 pers.).

150 gr. svenska makaroner, 2 l. vatten, 1 msk. salt (15 gr.).

Vit sås: 2 msk. smör (40 gr.), 4 msk. mjöl, (40 gr.), 4 dcl. kokande mjölk, salt, socker, (½ msk. riven ost).

Beredning: Makaronerna påsätts i kokande, saltat vatten och få koka mjuka eller omkring 20 min. De upphälles i durkslag, överspolas med kallt vatten och få avrinna.

Till såsen fräses smör och mjöl 2 min., mjölken spådes på och såsen får koka 5 min. Makaronerna läggs och värmas i såsen. Stuvningen avsmakas med salt, socker och litet riven ost, om så önskas. Serveras till köttträtter.

I skolan

I skolan har man nyligen läst om våra minnesmärken från forntiden. Några dagar senare frågar fröken vad runa är. Lilla Karl svarar genast: "De' ä' sådant väldigt gott, som vi få på smörgåsarna hemma".

SMÖRBLANDNING

Ända från födelsen

Vägning av våra små världsmedborgare är ett föräldrarnas stora och nöjsamma intresse; så länge vägen talar om, att de växa till och frodas.

Som kontroll över barnens hälsotillstånd är vägning, särskilt av spädbarnen, nödvändig. Är det så olyckligt, att barnet ej utvecklar sig på önskvärt sätt, visar vägen detta genast genom sitt utslag, och säger sålunda ifrån att det är tid att söka och avhjälpa felet.

Vid spädbarnsvård föreligger oavvisligt behov av en STATHMOS BARNVÄG. Den användes också allmänt i familjerna, på barnhemmen och sjukhusen.

Alltifrån födelsen och livet igenom behöver Du vägas eller väga. Stathmos vägar — olika för olika ändamål — äro allra högsta kvalitetsarbete.

Låt Stathmosvägen säga Dig Ditt barns hälsotillstånd.

**STATHMOS
VÅGAR**

NYA AKTIEBOLAGET STATHMOS,
NYNÄSHAMN.
Tel. 54.

